

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยสรุปเสนอเนื้อหาตามลำดับหัวข้อ ต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. แบบทดสอบวินิจจัย

2.1 ความหมายแบบทดสอบวินิจจัย

2.2 ประเภทและระดับของการวินิจจัย

2.3 ลักษณะของแบบทดสอบวินิจจัย

2.4 เทคนิคการสร้างแบบทดสอบวินิจจัย

2.5 เกณฑ์การวินิจจัย

2.6 ประโยชน์ในการใช้แบบทดสอบวินิจจัยการเรียน

3. ความสามารถในการอ่าน

3.1 ความหมายของการอ่าน

3.2 ความสำคัญของการอ่าน

3.3 ความเข้าใจในการอ่าน

3.4 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

3.5 ทฤษฎีการอ่าน

3.6 ประโยชน์ของการอ่าน

4. การวิเคราะห์ทักษะ และความบกพร่องในการอ่าน

5. ตัวอย่างแบบทดสอบวินิจจัยทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษ

6. การหาคุณภาพของแบบทดสอบ

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบวินิจจัย

7.1 งานวิจัยในประเทศ

7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ผู้วิจัยขอกล่าวถึงเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับ ข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม
2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกัน และแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม

ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหา อย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถ ใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคม โลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตนเอง

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพของผู้เรียนสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศโฆษณา บทหรือกรอง และบทละครสั้นถูกต้องตามหลักการอ่านอธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุ และเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน จับใจความสำคัญวิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดีพร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองเรื่องต่าง ๆ ใกล้เคียง ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือตอบรับ และปฏิเสธให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์อย่างเหมาะสมพูด และเขียนให้ข้อมูล บรรยาย อธิบายเปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องราว ประเด็น ข่าว เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ ประสบการณ์ ข่าว / เหตุการณ์ เรื่องราวและประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญแก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่องราว กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียน

แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคมและโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่ตามมารยาท ทางสังคมและวัฒนธรรมเจ้าของภาษา อธิบายถึงวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง โครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน สุภาษิตคำพังเพย และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุปและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ ข้อมูลต่างจากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ ประเทศชาติเป็น ภาษาต่างประเทศ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการสถานที่ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวง คำศัพท์ ประมาณ 3,600 – 3,750 (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

ใช้ประโยคผสม และประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการ และไม่ใชทางการ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2551 กำหนดให้มีการจัดการเรียนรู้แบ่งตามตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ระดับชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
มัธยมศึกษา ตอนปลาย	1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน	- คำแนะนำ คำชี้แจง อธิบาย คำบรรยาย เช่น ประกาศเตือนภัยต่าง ๆ ยา และการใช้ยา การใช้อุปกรณ์ และสิ่งของการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต
	2. อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น (Skit) ได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน	<ul style="list-style-type: none"> - ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น - การใช้พจนานุกรม (Dictionary) - หลักการอ่านออกเสียง - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ สระเสียงสั้นสระเสียงยาว สระประสม การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามลำดับเสียงหนัก-เบา ในประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยงในข้อความ - การแบ่งวรรคตอนในการอ่าน - การอ่านบทร้อยกรอง (poem)
	3. อธิบายเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรือที่อ่าน	<ul style="list-style-type: none"> - ประโยคและข้อความ - การตีความ/ ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น ภาพแผนผัง กราฟ แผนภูมิ ตาราง อักษรย่อ จากกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ด้วยการพูด และการเขียนอธิบาย

ระดับชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	<p>4. จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ ความสรุปความ ดีความ และ แสดงความคิดเห็นจากการฟัง บันเทิงคดีพร้อม ทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่าง ประกอบ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี - การจับใจความสำคัญ การสรุปความ การ วิเคราะห์ความ การตีความ - การใช้ skimming/ scanning/ guessing context clue - ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นการ ให้เหตุผลและการยกตัวอย่าง เช่น - If clause, so..... that. / Such.... That , tooto/enough to, on the other hand.....
	<p>5. พุคและเขียน เพื่อขอและให้ ข้อมูลบรรยายอธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง ประเด็น/ ข่าว /เหตุการณ์ที่ฟัง และอ่านอย่าง เหมาะสม</p>	<ul style="list-style-type: none"> - คำสันธาน (conjunctions) Because / and /so / but/ however / because of/ due to owing to etc - Tense present / past /future - คำศัพท์ จำนวนภาษาประโยคและข้อความ ที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และ แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับประเด็นข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่าน
	<p>6. พุคและเขียนบรรยายความรู้สึก และแสดงความคิดเห็นของตนเอง เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสพการณ์ เเบะข่าว/ เหตุการณ์ อย่างมีเหตุผล</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบเช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เสรีภาพ รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียงดังดี ไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ในชีวิตประจำวัน เช่น - Nice / Very ice. Well done!/ Congratulations on..... I like Because..../ I love.....because/ I feel Because etc.

ระดับชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	7. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์สรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ	- การใช้ภาษาอังกฤษในการสืบค้น/ การค้นคว้าความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ
	8. เผยแพร่ /และประชาสัมพันธ์/ ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น /ประเทศชาติเป็นภาษาต่างประเทศ	- การใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชนและท้องถิ่น ประเทศชาติ เช่น การทำหนังสือเล่มเล็ก แนะนำโรงเรียน การทำใบปลิว ป้าย และคำขวัญเพื่อประชาสัมพันธ์เป็นภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐานสองประการคือการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้เรียนจะต้อง ได้รับการพัฒนาและประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ สะท้อนสมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษาและระดับชาติ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ มีรายละเอียด ดังนี้

1. การประเมินระดับชั้นเรียน เป็นการวัดและประเมินผลที่อยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ผู้สอนดำเนินการเป็นปกติและสม่ำเสมอในการจัดการเรียนการสอน ใช้เทคนิคการ

ประเมินอย่างหลากหลาย เช่น การซักถาม การสังเกต การตรวจการบ้าน การประเมินโครงการ การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน เพิ่มสะสมงาน การใช้แบบทดสอบ ฯลฯ โดยผู้สอนเป็นผู้ประเมินเองหรือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเอง เพื่อนประเมินเพื่อน ผู้ปกครองร่วมประเมิน ในกรณีที่ไม่ว่างตัวชี้วัดให้มีการสอนซ่อมเสริมการประเมินระดับชั้นเรียนเป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการความก้าวหน้าใน การเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด มีสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาปรับปรุงและส่งเสริมในด้านใด นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลให้ผู้สอนใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนของตนด้วย ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

2. การประเมินระดับสถานศึกษา เป็นการประเมินที่สถานศึกษาดำเนินการเพื่อตัดสิน ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายปี/รายภาค ผลการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ของสถานศึกษา ว่าส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนตามเป้าหมายหรือไม่ ผู้เรียนมีการพัฒนา ในด้านใด รวมทั้งสามารถนำผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในสถานศึกษาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ระดับชาติ

3. การประเมินระดับเขตพื้นที่การศึกษา เป็นการประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับ เขตพื้นที่การศึกษาตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้ เป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของเขตพื้นที่การศึกษา

4. การประเมินระดับชาติ เป็นการประเมินคุณภาพผู้เรียนในระดับชาติตาม มาตรฐาน การเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียน ทุกคนที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 เข้ารับการประเมิน ผลจากการประเมินใช้เป็นข้อมูลในการเทียบเคียงคุณภาพ การศึกษาในระดับต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา

ข้อมูลจากการประเมินจึงเป็นหัวใจของสถานศึกษาในการดำเนินการช่วยเหลือ ผู้เรียน ได้ทันทั่วถึงที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนา และประสบความสำเร็จในการเรียน สถานศึกษาในฐานะผู้รับผิดชอบจัดการศึกษา จะต้องจัดทำระเบียบว่าด้วยการวัดและ ประเมินผลการเรียนของสถานศึกษาให้สอดคล้อง และเป็น ไปตามหลักเกณฑ์ และแนวปฏิบัติที่ เป็นข้อกำหนดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ถือปฏิบัติร่วมกัน

แบบทดสอบวินิจฉัย

การวินิจฉัยความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนเกิดจากความพยายามที่จะช่วยครูผู้สอนให้มีข้อมูลของนักเรียนแต่ละคน เพื่อที่จะได้วางแผนปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนรู้ และปฏิบัติให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนในการเรียนรายวิชาต่าง ๆ คำว่า “การวินิจฉัย” มาจากภาษาอังกฤษว่า “Diagnostic” ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในวงการแพทย์ และทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ ที่พยายามศึกษาปัญหาและสาเหตุของความเจ็บไข้ของคนป่วย และพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาพฤติกรรมของเด็ก จึงทำให้มีการใช้คำว่า “การวินิจฉัย” ในวงการศึกษามากยิ่งขึ้น ในการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบวินิจฉัย ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวกับแบบทดสอบวินิจฉัย คือ ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัย ระดับของการวินิจฉัย ลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัย เทคนิคการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย และเกณฑ์การวินิจฉัย ซึ่งมีรายละเอียดในแต่ละประเด็น ดังนี้

1. ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัย

ได้มีผู้ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยไว้มากมายทั้งในประเทศและต่างประเทศซึ่งรวบรวมได้ ดังนี้

อนาสตาซี (Anastasi. 1968 : 404) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยว่าเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวิเคราะห์ความเก่ง – อ่อน เป็นรายบุคคล และเป็นการบอกถึงสาเหตุของความอ่อนอันนั้นด้วย

ธอร์นไคค์ และฮาเกน (Thorndike and Hagen. 1969 : 646) ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัย คือ แบบทดสอบที่รวบรวมปัญหา และสาเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องในการเรียนวิชาต่าง ๆ ไว้ในแบบทดสอบ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดหาวิธีสอนซ่อมเสริมได้ตรงจุด และเป็นการช่วยปรับปรุงความรอบรู้ (Mastery) ของนักเรียนเพิ่มขึ้นอีกด้วย

บราวน์ (Brown. 1970 : 225) ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยว่า เป็นแบบทดสอบที่ใช้ค้นหาข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยมุ่งจะทำการสอนซ่อมเสริม และให้การแนะแนว ซึ่งจะทำให้สามารถชี้ให้เห็นถึงจุดอ่อน หรือจุดบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละส่วนย่อยของแบบทดสอบนั้น

ซิงห์ (Singha. 1974 : 200 – 201) กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาข้อบกพร่องของนักเรียนเพื่อช่วยเหลือ เช่น การจัดการสอนซ่อมเสริม ซึ่งแบบทดสอบ

ประเภทนี้ ต้องสุ่มเนื้อหาให้ละเอียดมาก และเน้นความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) มากกว่าแบบทดสอบชนิดอื่น ๆ

พัมฟรีย์ (Pumfrey. 1976 : 14 -15) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะในการอ่านว่า เป็นแบบทดสอบที่ชี้ให้เห็นถึงจุดบกพร่องในทักษะการอ่านของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง ทำให้สามารถสรุปสาเหตุต่าง ๆ ที่มีผลต่อการอ่านได้

กรมวิชาการ (2539 : 2) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยว่าเป็นแบบทดสอบที่ใช้ค้นหาความบกพร่องทางการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล ผลการตอบแบบทดสอบสามารถบอกได้ว่า นักเรียนบกพร่องในจุดใด และสาเหตุของความบกพร่องนั้น ข้อบกพร่องอาจเป็นนักเรียน หรือครูผู้สอนก็ได้ ผลการวินิจฉัยนำมาเพื่อแก้ไข และส่งเสริมการเรียนของนักเรียนได้ถูกต้อง และตรงจุดตลอดจนปรับปรุงการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สมนึก กัทพิยธนี (2537 : 7) กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยเป็นแบบที่ใช้ในการวัดผลเพื่อค้นหาจุดบกพร่องนักเรียนที่มีปัญหาว่ายังไม่เกิดความเรียนรู้ตรงจุดใด เพื่อหาทางช่วยเหลือที่จะช่วยให้นักเรียนเจริญงอกงามบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ช่วยให้ครูสามารถจัดทำกรซ่อมเสริมได้ถูกต้อง

บุญชม ศรีสะอาด (2543 : 35) กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัย เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อให้เห็นถึงจุดบกพร่องที่เป็นปัญหาหรืออุปสรรค (Difficulty) ในการเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ ของนักเรียนแต่ละคน เพื่อที่จะหาทางแก้ไขได้ตรงจุดยิ่งขึ้นอันจะทำให้สามารถช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหา และอุปสรรคในการเรียนบรรลุจุดประสงค์ในการเรียนหรือเกิดการเรียนรู้ได้เหมือนคนอื่น ๆ

อภิสิทธิ์ กิจเกียรติ์ (2545 : 9) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ว่าเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อหาข้อบกพร่องของนักเรียนในการเรียนวิชาต่าง ๆ เป็นรายบุคคล เพื่อจัดให้มีการสอนซ่อมเสริม และเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

จงจิตร ปาลสินกุลกิจ (2547 : 9) กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อค้นหาข้อบกพร่องของนักเรียนในการเรียนวิชาต่าง ๆ เป็นรายบุคคลเพื่อนำไปสู่การแก้ไขข้อบกพร่อง โดยการจัดสอนซ่อมเสริม

อรวิดี หลักแก้ว (2549 : 28) กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยเป็นวิธีการค้นหาข้อบกพร่องหรือจุดที่เป็นอุปสรรคในการเรียนของผู้เรียน ซึ่งเป็นกระบวนการต่อเนื่องจาก

กระบวนการเรียนการสอน เพราะการวินิจฉัยจะกระทำหลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาใด เนื้อหาหนึ่งจบไปแล้ว เพื่อจะได้เป็นข้อมูลย้อนกลับไปยังครูผู้สอน และผู้เรียน ทำให้ทราบถึง ส่วนที่เป็นจุดเด่น และส่วนที่เป็นจุดบกพร่อง ซึ่งจะเป็นการช่วยในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากความหมายของแบบทดสอบวินิจฉัยที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แบบทดสอบวินิจฉัย เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการค้นหาข้อบกพร่องหรือปัญหาในการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง พร้อมทั้งหาสาเหตุที่ทำให้เกิด ข้อบกพร่อง หรือปัญหานั้น ๆ เพื่อที่จะได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถของนักเรียน และปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ประเภทและระดับของการวินิจฉัย

ได้มีผู้จำแนกประเภทของการวินิจฉัย ออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้
สงบ ลัทธนะ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2536 : 18-20) กล่าวว่า การวินิจฉัยนั้น โดยทั่วไปมี 2 รูปแบบ

1. รูปแบบทั่วไป ประกอบด้วย

1.1 ทดสอบเพื่อสำรวจ (Survey test) โดยใช้ข้อสอบทั่วไปตามหลักสูตร อาจใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement test) เพื่อดูว่าเด็กค้อยในสมรรถภาพใดบ้าง

1.2 ระบุข้อบกพร่อง (Identify test) เป็นการระบุจุดที่บกพร่อง เพื่อบ่งชี้ ข้อบกพร่องของแต่ละสมรรถภาพ

1.3 วินิจฉัยหาสาเหตุ (Diagnose the causes of weakness) เป็นการระบุ จุดที่บกพร่อง เพื่อพิจารณาข้อบกพร่องที่ละจุด ซึ่งอาจมีหลายสาเหตุ เช่น มีสาเหตุมาจาก สติปัญญา ทักษะ เจตคติ และสภาพแวดล้อม เป็นต้น

1.4 พัฒนา (Development) เป็นการวินิจฉัยเพื่อพัฒนาเด็กหรือแก้ไข ข้อบกพร่องให้ดีขึ้น

2. รูปแบบการวินิจฉัยโดยใช้ข้อสอบวินิจฉัย ประกอบด้วย ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.1 การวิเคราะห์งาน (Task analysis) คือ การเอาเนื้อหาสาระตาม หลักสูตรมาสร้างเป็นความสามารถย่อย ๆ ตามลำดับขั้นตอนการพัฒนาความรู้ ความสามารถ เพื่อวิเคราะห์ให้ครอบคลุมเนื้อหา กระบวนการ และผลผลิต

2.2 การเขียนข้อสอบ (Test item writing) เป็นการสร้างแบบทดสอบ 2 ครั้ง ครั้งแรกเป็นแบบทดสอบอัตนัย เพื่อค้นหาสาเหตุของความบกพร่องและเอาคำตอบของเด็กที่ผิดมาสร้างแบบทดสอบครั้งที่สองซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย

2.3 การนำข้อสอบไปทดลองใช้ (Try-out)

2.4 การทบทวนและจัดชุดข้อสอบ (Revise, Organization) คือ การวิเคราะห์สิ่งที่ทดสอบว่าจำเป็นจริง ๆ เพียงใด และจัดชุดข้อสอบ

2.5 การนำข้อสอบวินิจฉัยไปใช้กับเด็กที่มีปัญหาการเรียน คือ การหาวิธีการพัฒนา และประเมินผลการเรียนของเด็กหลังจากได้พัฒนาไปแล้ว ตลอดจนรายงานผลการทดสอบ โดยในการประเมินผลควรมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบเด็กก่อนเข้ารับการพัฒนา และหลังการพัฒนา ซึ่งอาจพัฒนาโดยใช้สื่อเสริมแต่ละจุดบกพร่อง และในการพัฒนาเด็กนั้นจะต้องพัฒนาเป็นลำดับขั้น อะไรก่อน อะไรหลัง

ปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการ (2539 : 2-3) ใช้การวินิจฉัย 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทั่วไป (General level) เป็นการวินิจฉัยอย่างหยาบ เพราะเป็นขั้นตอนการสำรวจเพื่อหาระดับความสามารถทั่ว ๆ ไปของนักเรียน แบบทดสอบที่จะใช้วัดระดับนี้ ในต่างประเทศมักใช้แบบทดสอบมาตรฐาน แต่ในเมืองไทยการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ใช้สอบวัดปลายภาคเรียน หรือปลายปี ก็สามารถนำมาใช้ได้ ทั้งนี้ ในการตรวจให้คะแนนมิใช่ดู ที่คะแนนรวมแต่จะพิจารณาคะแนนเป็นรายสมรรถภาพในแต่ละสมรรถภาพ หรือคะแนนในแต่ละโดเมน (Domain) หรือแต่ละ โดเมนย่อย (Sub domain) ว่านักเรียนไม่บรรลุผลการเรียนใน โดเมนย่อยใดบ้าง ก็คน
2. ระดับเฉพาะ (Specific level) เป็นระดับที่ต้องการทราบว่านักเรียนมีข้อบกพร่องในเรื่องใด ณ จุดใด เป็นการวัดความสามารถเฉพาะเจาะจงลงไปในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การบวก การลบ และในการบวกยังแตกแยกย่อยลงไปอีกว่าบวกจำนวนเต็ม บวกเศษส่วน บวกทศนิยม ดังนี้ เป็นต้น แบบทดสอบที่ใช้วัดในระดับนี้ คือ แบบทดสอบวินิจฉัย แบบทดสอบในลักษณะนี้ ครูผู้สอนที่มีความตั้งใจ สนใจ ก็สามารถสร้าง และพัฒนาให้เป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพได้ทั้งนี้ต้องมีความรู้ ความเข้าใจในหลักการและวิธีการสร้าง รู้ลักษณะของแบบทดสอบ และกระบวนการสร้างแบบทดสอบ ตลอดจนการแปลผลของคะแนน

3. ระดับละเอียด (Intensive level) เป็นการวินิจฉัยอย่างละเอียดลึกซึ้ง เป็นการหาข้อมูลหลาย ๆ ด้าน หลาย ๆ แห่ง ทั้งนี้ มิใช่จะใช้แบบทดสอบเพียงอย่างเดียว การหาข้อมูลอาจใช้วิธีการสังเกต การสัมภาษณ์ ข้อมูลไม่ได้ใช้เฉพาะผลสัมฤทธิ์จากการตอบ

แบบทดสอบ แต่อาจวัดเจตคติ บุคลิกภาพ สุขภาพ หรืออื่น ๆ แหล่งข้อมูลมิใช่ว่าเก็บจากนักเรียนเพียงอย่างเดียว อาจต้องสอบถามจากผู้ปกครอง ครูที่สอนวิชาอื่น ๆ เพื่อนสนิท ผู้วินิจฉัยไม่ใช่เพียงแต่ครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ อาจประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดผล นักจิตวิทยา หรือครูแนะแนวด้วยก็ได้

สรุปแล้ว การวินิจฉัยแต่ละระดับทำให้ทราบผลการเรียนรู้ของผู้เรียนว่ามีจุดเด่นหรือข้อบกพร่องในด้านใด แล้วนำข้อมูลมาช่วยเหลือนักเรียน ได้ถูกต้องชัดเจนและตรงประเด็น ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ระดับของการวินิจฉัย ในระดับเฉพาะ (Specific level) เพื่อใช้วินิจฉัยข้อบกพร่องในด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องนักเรียนของตนเอง เพราะจะเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพตรงกับความต้องการมากกว่าแบบทดสอบมาตรฐานทั่วไป

3. ลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัย

สำหรับลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัยที่ใช้เป็นเครื่องมือในการค้นหาข้อบกพร่องในการเรียนของนักเรียน พร้อมทั้งหาสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ นักการศึกษา ได้กล่าวถึงคุณลักษณะที่สำคัญของแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ ดังนี้

อดัมส์ และทอร์เกอร์สัน (Adams and Torgerson, 1964 : 472) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ ดังนี้

1. แบบทดสอบวินิจฉัยจะแยกออกเป็นแบบทดสอบย่อย ๆ (Subsets) เพื่อวัดทักษะเฉพาะอย่างของการเรียนวิชาต่าง ๆ และจะต้องกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำในการวินิจฉัยที่เหมาะสมกับความบกพร่องแต่ละชนิด
 2. แบบทดสอบย่อยแต่ละฉบับ จะต้องมีความยาวพอดีที่จะวัดความสามารถของแต่ละบุคคลได้อย่างมีความเที่ยงตรง
 3. ปกติแบบทดสอบวินิจฉัยจะใช้กับนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ต่ำ ดังนั้นข้อสอบจึงมักมีจำนวนข้อมาก ๆ และเป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย
 4. เกณฑ์ปกติ (Norms) ไม่มีความสำคัญสำหรับแบบทดสอบวินิจฉัย
- เพราะว่าจุดประสงค์ที่สำคัญที่สุดของแบบทดสอบวินิจฉัย คือ เพื่อที่จะค้นหาว่าสิ่งใดที่นักเรียนไม่สามารถจะทำได้และมีสาเหตุมาจากอะไร มากกว่าที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

อาห์แมนน์ และคล็อก (Ahmann and Clock, 1967 : 364 - 365) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ว่า

1. แบบทดสอบวินิจฉัยเน้นความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) เป็นสำคัญ

2. เกณฑ์ปกติไม่มีความสำคัญในแบบทดสอบวินิจฉัย

3. แบบทดสอบวินิจฉัยประกอบด้วยกลุ่มข้อสอบที่เกิดจากการวิเคราะห์คำตอบของนักเรียนเป็นรายข้อ แล้วรวบรวมคำตอบที่เป็นปัญหา ซึ่งเกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นจำนวนมาก เพื่อค้นหาจุดบกพร่องต่อไป

4. แบบทดสอบวินิจฉัยมักใช้เพื่อแก้ปัญหาทางการเรียนให้กับนักเรียนที่มีคะแนนต่ำจากแบบทดสอบเพื่อสำรวจ

บลูม (Bloom. 1971 : 91 – 92) กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัยว่า

1. เป็นแบบทดสอบเพื่อหาจุดบกพร่องของนักเรียนเกี่ยวกับทักษะพื้นฐาน และระดับการเรียนรู้เพื่อคัดแยกเด็ก เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และเพื่อหาว่า นักเรียนคนใดต้องสอนซ่อมเสริม

2. ใช้ทดสอบระหว่างการเรียนการสอน เมื่อนักเรียนได้รับการเรียนการสอน แบบปกติพอสมควรแล้ว

3. ใช้ประเมินผลได้ทั้งพฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive domain) ด้านความรู้สึกรู้สึก (Affective domain) และด้านการปฏิบัติ (Psychomotor domain)

4. การให้คะแนนสามารถประเมินผลได้ทั้งแบบอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์

5. มีจำนวนข้อมากข้อโดยแต่ละข้อมีค่าความยากตั้งแต่ 0.65 ขึ้นไป

6. วิธีรายงานคะแนนจากแบบทดสอบทำได้โดยการเขียนเส้นกราฟ (Profile) ของแต่ละคนในแต่ละทักษะ

ซิงห์ (Singha. 1974 : 200-204) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัยไว้

ดังนี้

1. ต้องมีการวิเคราะห์ และสุ่มเนื้อหาอย่างระมัดระวัง

2. คำถามจะมีจำนวนข้อมาก ๆ ที่ครอบคลุมจุดประสงค์ทางการเรียนรู้ที่

ต้องการทดสอบ

3. คำถามมักเป็นคำถามที่ค่อนข้างง่าย

4. จัดแยกคำถามไว้เป็นพวก ๆ ในแบบทดสอบย่อย ซึ่งประกอบไปด้วยกลุ่มข้อสอบที่วัดในแต่ละจุดประสงค์ของการเรียนรู้ โดยจะมีการวิเคราะห์คะแนนในแต่ละส่วนของแบบทดสอบย่อย

5. ไม่มีการสร้างเกณฑ์ปกติ เพราะแบบสอบต้องการที่จะค้นหาจุดอ่อน หรือ จุดบกพร่องทางการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลมากกว่าที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

กรอนลินด์ (Gronlund, 1985 : 139) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบ วินิจฉัยไว้ ดังนี้

1. ยืดความบกพร่องในการเรียนเป็นขอบข่ายของการวัด
2. ความบกพร่องที่วัดเป็นความบกพร่องเฉพาะอย่าง
3. ข้อสอบมีลักษณะง่าย
4. ใช้ทดสอบระหว่างการเรียนการสอน
5. สร้างขึ้นเพื่อหาข้อบกพร่องในการเรียน
6. นำผลมาใช้ในการพิจารณาจัดการสอนซ่อมเสริม

พร้อมพรรณ อุดมสิน (2544 : 93) กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัย ดังนี้

1. แบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้สำหรับค้นหา

ข้อบกพร่องและสาเหตุของข้อบกพร่องทางการเรียนเป็นเรื่องราวๆ ไป

2. เนื้อหาที่ต้องการวัดต้องออกให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของที่สำคัญที่

กำหนดไว้ในหลักสูตร

3. แบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนมีจำนวนมากข้อ ใช้วัดทักษะย่อยๆ ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็นแบบทดสอบฉบับย่อยๆ หลายฉบับและแยกทดสอบในทักษะเฉพาะที่แตกต่างกัน

4. ข้อสอบแต่ละข้อต้องตอบสนองสภาพการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยสามารถแสดงให้เห็นกระบวนการคิดของผู้เรียนอย่างเพียงพอที่จะค้นหาข้อบกพร่องทางการเรียนและวิเคราะห์สาเหตุได้

5. ข้อสอบจะต้องค่อนข้างง่าย โดยผ่านการวิเคราะห์เนื้อหาอย่างละเอียดตามระดับขั้นของจุดประสงค์การเรียนรู้

6. เป็นข้อสอบที่อาจจะไม่ต้องกำหนดเวลาให้ทำ และไม่จำเป็นต้องสร้างเกณฑ์ปกติแต่ต้องกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำที่เหมาะสม เพื่อจะได้้นำคะแนนจากการสอบมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ขั้นต่ำและตัดสินได้ว่านักเรียนคนใดมีข้อบกพร่องด้านใด

7. มุ่งวิเคราะห์คำตอบของนักเรียนเป็นรายข้อหรือกลุ่มข้อสอบในแต่ละ

ทักษะย่อย

สุพรรณิ ภิรมย์ภักดี (2541 : 11) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของ แบบทดสอบ
วินิจฉัยไว้ดังนี้

1. เน้นความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
2. สร้างจากหลักฐานการวิเคราะห์ทักษะและข้อบกพร่องที่มักเกิดขึ้นกับ
นักเรียน

3. ข้อสอบแต่ละข้อได้มาจากการรวบรวมและวิเคราะห์จากคำตอบที่มีปัญหา
ของนักเรียนส่วนใหญ่ จึงสามารถบ่งบอกสาเหตุของการตอบผิดได้

4. แยกเป็นแบบทดสอบย่อย ๆ หลายฉบับ แต่ละฉบับวัดทักษะเฉพาะอย่าง
5. ในแต่ละฉบับย่อยจะมีข้อสอบมากข้อซึ่งวัดในทักษะเดียวกัน เพื่อให้
สามารถจำแนกนักเรียนที่มีความบกพร่องได้ชัดเจน

6. เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย มีค่าความยากตั้งแต่ .65 ขึ้นไป มักใช้กับ
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

7. ใช้ทดสอบระหว่างการเรียนการสอน

8. มีลักษณะเป็นแบบทดสอบระดมพลัง (Power Test)

9. การให้คะแนนแยกเป็นด้าน ๆ เพื่อค้นหาข้อบกพร่อง และไม่สนใจ
คะแนนรวมของ นักเรียนแต่ละคน

10. ไม่มีการสร้างเกณฑ์ปกติ เพราะจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาความบกพร่องใน
การเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 36) กล่าวถึงลักษณะทั่วไปของแบบทดสอบวินิจฉัย
ไว้ดังนี้

1. จะมุ่งวัดเป็นเรื่อง หรือเป็นด้าน ๆ ไป ถ้ามีทักษะย่อยหลายทักษะก็อาจ
แบ่งเป็นแบบทดสอบย่อย (Subtest) วัดตามทักษะย่อย ๆ นั้น

2. มีคะแนนแต่ละด้านแต่ละตอน เพราะมุ่งค้นหาจุดบกพร่องในแต่ละด้าน
คะแนนรวมของแต่ละคนหรือของห้อง จะไม่มีประโยชน์

3. มีข้อสอบหลาย ๆ ข้อวัดทักษะเดียวกัน ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีโอกาสทำ
ผิดพลาดมากขึ้น ช่วยให้สามารถจำแนกนักเรียนที่มีความบกพร่องในเรื่องนั้น ๆ ได้อย่าง
เพียงพอ

4. มักเป็นแบบไม่เร่งรัดเวลาในการทำ (Power test) โดยเริ่มจากข้อที่ง่าย ๆ
แล้วค่อยเพิ่มความยากขึ้น โดยรวมแล้วจะค่อนข้างง่ายกว่าแบบทดสอบเพื่อสำรวจ

5. การสร้างแบบทดสอบชนิดนี้ จะสร้างจากรากฐานการวิเคราะห์ทักษะเฉพาะที่ส่งผลให้เรียนได้สำเร็จ จากการศึกษาข้อบกพร่องที่มักเกิดขึ้นกับนักเรียน

6. ความเป็นมาตรฐานของแบบทดสอบวินิจฉัยจะขึ้นอยู่กับเครื่องมือที่ใช้ในการสอบภายใต้สภาพเดียวกัน และการให้คะแนนมีความเป็นปรนัย
อภิสิทธิ์ กิจเกียรติ์ (2545 : 12) กล่าวว่า แบบทดสอบวินิจฉัยเป็นแบบทดสอบที่มีลักษณะ ดังนี้

1. เป็นแบบทดสอบย่อยที่ใช้วัดทักษะเฉพาะอย่าง
2. มีข้อสอบมากข้อในแต่ละทักษะ
3. ข้อสอบค่อนข้างง่าย
4. แบบทดสอบเน้นความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเป็นอันดับแรก
5. ไม่ควรจำกัดเวลาในการสอบ
6. ไม่มีการสร้างเกณฑ์ปกติ
7. ข้อสอบแต่ละข้อจะต้องบ่งถึงสาเหตุที่นักเรียนตอบผิด

จงจิตร ปาลสินกุลกิจ (2547 : 12) กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวินิจฉัยไว้

ดังนี้

1. เป็นแบบทดสอบที่แยกเป็นฉบับย่อย ๆ โดยมีเป้าหมายที่จะวัดความรู้ และความสามารถของนักเรียนเป็นด้าน ๆ ของแต่ละรายวิชา
2. เนื้อหาที่ต้องการวัดจะต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

3. เป็นแบบทดสอบที่เน้นความตรงเชิงเนื้อหาเป็นสำคัญ
4. เป็นแบบทดสอบที่มีจำนวนข้อมากในแต่ละเนื้อหาที่ต้องการทดสอบ
5. เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย
6. เป็นแบบทดสอบที่ใช้เวลาเต็มที (Power test) ในการทำข้อสอบ
7. ไม่จำเป็นต้องสร้างเกณฑ์ปกติเพราะมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาจุดบกพร่องของ

นักเรียนเป็นรายบุคคล มากกว่าที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

8. คะแนนรวมของนักเรียนแต่ละคน จะมีความสำคัญน้อยกว่าการวิเคราะห์คำตอบของนักเรียนเป็นรายข้อ

ญานัจจรา สุกแท้ (2551 : 21) กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวินิจัย ไว้ดังนี้

1. เป็นแบบทดสอบที่แบ่งออกเป็นแบบสอบย่อย ๆ หลายฉบับ แต่ละฉบับย่อยใช้วัดทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะที่แตกต่างกัน ทำให้วินิจัยได้ว่านักเรียนมีความบกพร่องในด้านใด และมีสาเหตุใด เพื่อจะได้ช่วยแก้ไขความบกพร่องนี้ให้ตรงจุด
2. เป็นแบบทดสอบที่ง่าย และมีจำนวนมากข้อ
3. เป็นแบบทดสอบที่เน้นความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) เป็นสำคัญ
4. ข้อสอบแต่ละข้อสามารถค้นหาสาเหตุของการตอบข้อผิดได้
5. ไม่จำกัดเวลาในการสอบ การสอบใช้สอบเมื่อเรียนแต่ละบทเสร็จสิ้นแล้ว
6. ไม่มีการสร้างเกณฑ์ปกติ

จากลักษณะของแบบทดสอบวินิจัยที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปลักษณะสำคัญของแบบทดสอบวินิจัยได้ ดังนี้

1. แบ่งเป็นแบบทดสอบย่อย ๆ หลายฉบับ เพื่อวัดทักษะเฉพาะอย่าง
2. ในการวัดทักษะเดียวกันแบบทดสอบที่ใช้ต้องมีข้อสอบหลาย ๆ ข้อ เพื่อให้ผลที่ได้จากการวัดมีความเชื่อถือได้
3. เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย เพราะแบบทดสอบวินิจัยมักใช้กับนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และมีจำนวนมากข้อ
4. เป็นแบบทดสอบที่เน้นความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเป็นสำคัญ
5. การตรวจให้คะแนนจะพิจารณาคะแนนในแต่ละฉบับเพื่อให้สามารถบอกได้ว่านักเรียนมีความสามารถเด่น-ด้อยในทักษะใด
6. แบบทดสอบย่อยแต่ละฉบับจะต้องกำหนดเกณฑ์การวินิจัย ที่เหมาะสมกับข้อบกพร่องแต่ละชนิด
7. ผลการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวินิจัยนอกจากจะช่วยค้นหาข้อบกพร่อง ในแต่ละทักษะแล้ว ยังจะต้องบ่งบอกสาเหตุของข้อบกพร่องเหล่านั้นได้ด้วย
8. การสร้างเกณฑ์ปกติไม่ใช่สิ่งสำคัญของแบบทดสอบวินิจัย เพราะมีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาข้อบกพร่องในการเรียนเป็นรายบุคคลมากกว่าที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
9. เป็นแบบทดสอบประคัมพลัง (Power test) ไม่ควรจำกัดเวลาตอบ

4. เทคนิคการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย

การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยมีวิธีการและเทคนิคหลายอย่าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการนำแบบทดสอบไปใช้ มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวทางและวิธีการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ ดังนี้

ลินด์ควิสต์ (Lindquist. 1966 : 37 – 38) ให้หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ ดังนี้

1. เขียนจุดประสงค์ที่ต้องการทดสอบให้มีความชัดเจนและสัมพันธ์กับหลักสูตร
2. สร้างคำถามให้สามารถวัด ได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการทดสอบ
3. วิเคราะห์ข้อสอบอย่างละเอียด โดยอาศัยการทดสอบหาอุปสรรคหรือความไม่เข้าใจในการเรียนเป็นหลัก
4. แบบทดสอบต้องสามารถวัดพฤติกรรมทางสมองของนักเรียนได้เพียงพอ และต้องใช้ค้นหาจุดบกพร่องทางการเรียน ได้
5. แบบทดสอบต้องเสนอแนะจุดบกพร่องในแต่ละองค์ประกอบทางการเรียนที่ทำการวัด ได้อย่างถูกต้อง
6. แบบทดสอบต้องมีความครอบคลุมเกณฑ์ทางการเรียนอย่างทั่วถึง
7. สามารถใช้ทดสอบความบกพร่องทางการเรียนที่ผ่านมาได้ และสามารถสืบหาความบกพร่องนั้นจากเนื้อในแต่ละฉบับที่ทำการทดสอบนั้น ได้
8. ความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละคน โดยดูได้จากคำตอบที่แบบทดสอบทำการวัด

ธอร์นไดค์ และเฮเกน (Thorndike and Hagen. 1969 : 269 - 271) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยว่า มีสองขั้นตอน คือ

1. วิเคราะห์ทักษะหรือเนื้อหาวิชาที่ต้องการจะทดสอบออกเป็นทักษะย่อยหรือองค์ประกอบย่อย ๆ
2. สร้างและปรับปรุงแบบทดสอบที่ใช้วัดทักษะย่อย ๆ เหล่านั้น เพื่อให้สามารถค้นหาจุดบกพร่องในทักษะย่อย ๆ นั้นได้

บราวน์ (Brown. 1970 : 303) กล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ว่า

1. แบ่งทักษะที่ต้องการวัดออกเป็นองค์ประกอบย่อย ได้ชัดเจน

2. ในแบบทดสอบย่อย แต่ละฉบับสามารถวัดองค์ประกอบของทักษะนั้นได้เพียงองค์ประกอบเดียว

3. แบบทดสอบทุกฉบับต้องวัดทักษะย่อยที่จะต้องการวัดได้จริงๆ เพราะถ้าไม่สามารถวัดได้จริงแล้ว จะไม่สามารถพิจารณาสาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลได้อย่างถูกต้อง

4. คะแนนจากแบบทดสอบย่อยจะต้องกำหนดแนวทางที่เหมาะสม เพื่อให้สามารถหาวิธีการสอนซ่อมเสริมได้ตรงจุด

เมท์เรนส์ และเลห์มานน์ (Mesrens and Lehmann. 1973 : 172 – 173) ได้เสนอแนะว่าการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยที่ดี ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ความสามารถในการวิเคราะห์ทักษะและเนื้อหาวิชาออกเป็นทักษะหรือองค์ประกอบย่อย ๆ

2. ความสามารถในการปรับปรุงข้อสอบแต่ละข้อให้มีความตรงในการวัดทักษะย่อยเหล่านั้น

กรอปเปอร์ (Gropper. 1974 : 201 - 202) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยไว้ว่า

1. วางแผนในการสร้างแบบทดสอบ

2. เขียนข้อสอบโดยใช้จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเป็นเกณฑ์

3. หาสาเหตุของการไม่สัมฤทธิ์ผลตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนั้น

4. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้และปรับปรุงแบบทดสอบ

ซิงห์ (Singha. 1974 : 201 – 202) กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยว่าคล้ายกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั่ว ๆ ไปดังนี้

1. วางแผน

2. เขียนข้อสอบ

3. รวบรวมเป็นแบบทดสอบ

4. เขียนคู่มือการใช้แบบทดสอบ

5. เตรียมเฉลยข้อสอบ

6. วางแผนใช้แบบทดสอบ

7. ทบทวนแบบทดสอบ

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 50) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวินิจัยไว้ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบ
2. ศึกษาทฤษฎี วิธีการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสร้าง

แบบทดสอบวินิจัยและวิธีเขียนข้อสอบ

3. วิเคราะห์เนื้อหา จุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
4. กำหนดจุดประสงค์องค์ประกอบหรือทักษะย่อยและแบบทดสอบย่อยที่จะ

สอบเพื่อวินิจัย

5. ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมในการกำหนดรายละเอียดตาม

ขั้นตอนที่ 4

6. เขียนคำถามเพื่อสำรวจเป็นแบบเติมคำตอบ
7. นำแบบทดสอบเพื่อสำรวจไปทดสอบ
8. วิเคราะห์ค่าความยากรายข้อ
9. สร้างแบบทดสอบวินิจัยโดยใช้ผลจากขั้นที่ 8 คัดเลือก ปรับปรุงข้อสอบ

และสร้างตัวลงจากคำตอบผิด

10. ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและกำหนดจุดตัด

11. ทดสอบครั้งที่ 1

12. วิเคราะห์หาค่าความยาก อำนาจจำแนกและปรับปรุงข้อสอบ

13. ทดสอบครั้งที่ 2

14. วิเคราะห์หาคุณภาพของข้อสอบรายข้อและของแบบทดสอบ

15. จัดทำคู่มือการใช้แบบทดสอบและจัดพิมพ์แบบทดสอบเป็นรูปเล่ม

สุพรรณิ ภิมย์ภักดี (2541 : 14) กล่าวถึงเทคนิคและขั้นตอนการสร้าง

แบบทดสอบวินิจัยไว้ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายและวางแผนในการดำเนินการสอบ
2. วิเคราะห์ทักษะและเนื้อหาออกเป็นองค์ประกอบย่อย ๆ
3. เขียนคำถามตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้
4. สร้างแบบทดสอบเพื่อสำรวจหาข้อบกพร่องที่ไม่สัมฤทธิ์ผลตาม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนั้น

5. สร้างแบบทดสอบวินิจัย ใช้คำตอบผิดที่วิเคราะห์แล้วเป็นตัวลง

6. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้และพัฒนาให้มีคุณภาพ

จินตนา สีนกิ่ง (2542 : 20) ได้กล่าวถึงเทคนิคการสร้างแบบทดสอบวินิจัยว่ามีขั้นตอน ดังนี้

1. วางแผนในการสร้างแบบทดสอบ
2. วิเคราะห์เนื้อหาวิชาอย่างละเอียด แบ่งเนื้อหาย่อย ๆ
3. วิเคราะห์ทักษะและความรู้พื้นฐาน ที่ต้องการวัดให้เป็นจุดประสงค์เชิง

พฤติกรรม

4. เขียนข้อสอบให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
5. วิเคราะห์สาเหตุที่นักเรียนไม่รอบรู้ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนั้น
6. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้และปรับปรุงแบบทดสอบ
7. จัดทำแบบทดสอบและคู่มือดำเนินการสอบ

ญานัจฉรา สุกแท้ (2551 : 24) ได้กล่าวถึงเทคนิคในการสร้างแบบทดสอบวินิจัย สรุปได้ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายและวางแผนในการสร้างแบบทดสอบวินิจัย
2. วิเคราะห์เนื้อหาอย่างละเอียด แบ่งเนื้อหาออกเป็นเรื่องย่อยๆ และเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ให้สอดคล้องกับเนื้อหานั้น
3. เขียนข้อสอบให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนั้น
4. วิเคราะห์จุดบกพร่องของนักเรียน จากการเลือกตอบแบบทดสอบวินิจัย
5. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ และปรับปรุงแบบทดสอบ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนการทดสอบเพื่อสร้างตัวलग เพื่อวิเคราะห์คุณภาพรายข้อ และเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบที่สร้างขึ้น

จากเทคนิค และขั้นตอนวิธีการสร้างแบบทดสอบวินิจัยที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปเทคนิคการสร้างแบบทดสอบวินิจัย ได้ดังนี้

1. แบบทดสอบวินิจัยต้องสัมพันธ์กับหลักสูตร และมีความชัดเจนในจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่ต้องการทดสอบ และคำถามในแบบทดสอบต้องวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการทดสอบ
2. วิเคราะห์ทักษะหรือเนื้อหาวิชาที่ต้องการทดสอบออกเป็นทักษะ หรือองค์ประกอบย่อย ในแต่ละด้าน

3. วางแผนสร้าง และปรับปรุงแบบทดสอบให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของแบบทดสอบเพื่อให้สามารถค้นหาจุดบกพร่องแต่ละทักษะย่อย ๆ ได้

4. แบบทดสอบย่อยฉบับหนึ่ง ๆ สามารถวัดองค์ประกอบย่อยของทักษะนั้นได้เพียงทักษะเดียวเท่านั้น

5. ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แล้วนำไปทดลองใช้เพื่อหาจุดบกพร่องของนักเรียน

6. นำผลที่ได้มาปรับปรุงเพื่อสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย โดยใช้ผลที่ได้จากการสำรวจมาสร้างเป็นตัวลวง แล้วสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย

7. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ ปรับปรุง และหาคุณภาพของแบบทดสอบซึ่งประกอบด้วย การวิเคราะห์คุณภาพรายข้อ โดยหาความยากง่าย หาอำนาจจำแนก และหาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยการหาค่าความความตรงและเที่ยงของแบบทดสอบ

8. แบบทดสอบวินิจฉัยอาจสร้างเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน หรือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นก็ได้

9. ไม่จำเป็นต้องสร้างเกณฑ์ปกติในการวินิจฉัย

5. ประโยชน์ในการใช้แบบทดสอบวินิจฉัยการเรียน

แบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนเป็นเครื่องมือที่สำคัญและมีคุณค่ามาก สำหรับการประเมินผลการเรียนในปัจจุบัน เพราะให้ประโยชน์ทั้งครูและนักเรียน ดังนี้ (ญาณจักรา สดแท้. 2551 : 35)

สำหรับครู

1. ช่วยปรับปรุงการสอนของครู เพื่อจะได้รู้ว่าครูควรสอนเรื่องอะไร และหัวข้อใดที่นักเรียนยังมีข้อบกพร่องอยู่ เพราะเนื้อหาบางเรื่องต้องใช้ความรู้พื้นฐานเก่า หากว่าครูยังไม่แก้ไขข้อบกพร่องเก่า ๆ จะทำให้การเรียนเนื้อหาต่อไปไม่ประสบความสำเร็จได้

2. ช่วยให้ครูเตรียมบทเรียนได้ตรงตามความต้องการของผู้เรียน โดยใช้เทคนิคได้อย่างเหมาะสมกับผู้เรียนในเนื้อหาแต่ละตอน เพราะเนื้อหาแต่ละตอนมีความยากไม่เหมือนกันหากว่าครูได้ทราบเนื้อหาตอนใดเป็นปัญหามากต่อผู้เรียน ครูก็ควรต้องพึงถึงเป็นพิเศษในเนื้อหาตอนนั้น ๆ และหาวิธีสอนที่จะทำให้ นักเรียนประสบความสำเร็จได้

3. ประหยัดเวลาและแรงงานของครูในการวินิจฉัย ทำให้มีเวลาสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคลมากขึ้น

สำหรับนักเรียน

1. ผลการสอบจากแบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเองได้ว่า ตนเองมีจุดประสงค์ใดที่ยังบกพร่องอยู่ สมควรจะได้รับการแก้ไข ทำให้นักเรียนรู้ความสามารถของตนเองซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญอย่างหนึ่งของหลักสูตร

2. จากการทำแบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนรู้ ผลที่ได้จะเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจว่าผู้เรียนมีความเข้าใจเนื้อหาหรือมีทักษะในเรื่องนั้นหรือไม่ ตลอดจนมีความพร้อมที่จะเรียนต่อไปได้หรือไม่

3. จะเป็นแรงจูงใจในการเรียน ทำให้นักเรียนเตรียมพร้อมในการเรียนอยู่เสมอ เพราะถ้าผู้เรียนทราบว่าจบบทเรียนแล้วจะมีการทดสอบเพื่อวินิจฉัยการเรียนรู้ ผู้เรียนจะกลัวความล้มเหลว จะทำให้สนใจในการสนใจ

กรอนตันด์ (Gronlund, 1985 : 322) กล่าวว่า การเลือกและการใช้แบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์ต้องคำนึงว่า

1. แบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนรู้แต่ละฉบับ สะท้อนถึงมโนคติเกี่ยวกับเรื่องที่จะวัดของผู้สร้าง และข้อคิดของผู้เรียนในการวินิจฉัย

2. แบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนรู้สร้างขึ้นสำหรับนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ จึงเหมาะสำหรับพิจารณาข้อบกพร่องทางการเรียน แต่ไม่เหมาะสำหรับการพิจารณาระดับความชำนาญ

3. แบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนรู้ จะเป็นตัวบอกระยะของข้อบกพร่องของนักเรียน แต่ไม่บอกระยะของข้อบกพร่องนั้น แม้ว่าบางครั้งจะสามารถบอกสาเหตุจากประเภทของข้อบกพร่อง หรือจากการอธิบายคำตอบของนักเรียนได้ แต่ข้อบกพร่องบางชนิดอาจเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุหรือเกี่ยวข้องกัน ในลักษณะที่ซับซ้อน

4. แบบทดสอบวินิจฉัยการเรียนรู้ที่ทำการวินิจฉัยอุปสรรคทางการเรียนของนักเรียนเพียงส่วนเดียว ต้องพิจารณาความสัมพันธ์ที่มีต่อส่วนประกอบนั้นด้วย

5. ผลที่ได้จากแบบทดสอบย่อยหรือกลุ่มของข้อสอบ ในการวินิจฉัยการเรียนรู้ อาจเชื่อถือได้น้อย เพราะอาจมีบางหัวข้อเท่านั้นที่วัดทักษะเฉพาะ ดังนั้นการหาข้อเด่น-ด้อยทางการเรียนควรศึกษาจากการสังเกตในห้องเรียนประกอบด้วย

โดยสรุป จะเห็นว่า แบบทดสอบวินิจฉัยนั้นมีประโยชน์ต่อการศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะเป็นแนวทางในการวิเคราะห์หาสาเหตุความบกพร่องทางการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล และครูจะได้หาแนวทางซ่อมเสริมต่อไปในอนาคต รวมไปถึงตัวนักเรียนเองก็ได้รับ

ประโยชน์จากการถูกวินิจฉัยตรงที่ทราบว่าตนเองมีความบกพร่องทางการเรียนเรื่องใด เป็นข้อมูลในการพัฒนาตนเอง

ความสามารถในการอ่าน

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านในประเด็น ความหมายของการอ่าน ความสำคัญของการอ่าน จุดมุ่งหมายในการอ่าน องค์ประกอบของการอ่าน ประโยชน์ของการอ่านและทฤษฎีการอ่าน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นการสื่อความหมายที่สำคัญประการหนึ่งสำหรับชีวิตมนุษย์และเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตในสังคม ช่วยให้ผู้อ่านมีความรู้ ความคิด ความเข้าใจที่ถูกต้อง และเพิ่มพูนประสบการณ์ให้กับผู้อ่าน นักการศึกษาได้ทำการค้นคว้าเรื่องการอ่านในรูปแบบต่างๆ และได้อธิบายเกี่ยวกับความหมายการอ่านไว้หลายทัศนะ ดังนี้

ดูบิน (Dubin. 1986 :14-16) ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียน และผู้อ่าน โดยมีข้อเขียนเป็นสื่อกลาง ด้วยการตีความจากสัญลักษณ์ต่าง ๆ โดยอาศัยความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำ โครงสร้างของไวยากรณ์ ลักษณะของเรื่อง และความรู้เดิมของผู้อ่าน ประสิทธิภาพของการอ่านอยู่ที่ว่าผู้อ่านสามารถที่จะเข้าใจความคิดของผู้เขียนได้มากน้อยเพียงใด

สนูทร เซ็นเขาวนิช (2542 : 1) กล่าวว่า การอ่าน คือ การสื่อความหมาย ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ และอาจโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย การสื่อความหมายนั้นมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ผู้เขียน ผู้อ่าน และรายงานผลอันได้แก่สิ่งที่อ่านมาแล้ว หรือปฏิกิริยาโต้ตอบซึ่งเกิดจากการอ่านนั้น ๆ

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 1) กล่าวว่า การอ่าน คือ การตีความจากตัวหนังสือที่พิมพ์หรือเขียนขึ้นมา เป็นเครื่องมือพื้นฐานของการศึกษา และเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่สำคัญมากในชีวิตประจำวัน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายไว้ว่า “อ่าน” หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ สังเกต หรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546 : 1364)

สันทนา กุลรัตน์ (2549 : 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึง การย่อความของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด จากนั้นนำความหมาย และความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ในการดำรงชีวิตประจำวันได้

ฉวีวรรณ ไวกจน์ (2549 : 58) กล่าวว่า การอ่านหมายถึง กระบวนการค้นหาความหมายในสิ่งที่พิมพ์หรือข้อเขียน จับใจความ ตีความ ขยายความ โดยใช้ประสบการณ์เดิม กระบวนการคิดวิจารณ์ญาณ เพื่อพัฒนาตนเองทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม

เมื่อพิจารณาจากการให้ความหมายของผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านดังกล่าวแล้ว พอจะสรุปได้ว่า การอ่าน คือ การแปลความหมายจากตัวอักษรเพื่อให้เกิดความเข้าใจ เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียน กับผู้อ่าน และเนื้อหาของเรื่องที่อ่าน โดยผู้อ่านต้องแปลความหมายและทำความเข้าใจผ่านกระบวนการทางความคิด ความสามารถในการวิเคราะห์ การตีความ รวมทั้งต้องอาศัยประสบการณ์เดิมในการสร้างความหมายจากเนื้อหา นั้น จนสามารถสื่อความหมาย ที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้

2. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตของคนเราอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นช่วงวัยใด เนื่องจากการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ประสบการณ์ และความเพลิดเพลินอันเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญ เพราะการอ่านเป็นทักษะที่ต้องนำไปใช้ทั้งในด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ รวมทั้งการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะปัจจุบันนี้เป็นยุคข้อมูลข่าวสารทำให้คนไทยมีโอกาสอ่านภาษาอังกฤษ มากขึ้น นักวิชาการด้านการศึกษา ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545 :6) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านหนังสือทำให้ได้เนื้อหาสาระความรู้มากกว่าการศึกษาหาความรู้ด้วยวิธีอื่น ๆ
2. ผู้อ่านสามารถอ่านหนังสือได้ไม่จำกัดเวลาและสถานที่
3. หนังสือเก็บไว้ได้นานกว่าสื่ออย่างอื่น
4. ผู้อ่านสามารถฝึกการคิดและสร้างจินตนาการได้เองในขณะที่อ่าน
5. การอ่านส่งเสริมให้มีสมองดี มีสมาธิมากกว่าอย่างอื่น
6. ผู้อ่านเป็นผู้กำหนดการอ่านได้ด้วยตนเอง
7. หนังสือมีหลายรูปแบบและราคาถูกกว่าสื่ออย่างอื่น

8. ผู้อ่านเกิดความคิดเห็นได้ด้วยตนเองในขณะที่อ่าน

9. ผู้รักการอ่านจะรู้สึกมีความสุข

ริงสรณ์ จันดี (2541 : 41-42) กล่าวว่า การอ่าน คือ หัวใจของการพัฒนา เมื่อองค์ความรู้ของสังคมก้าวหน้าไป การศึกษาโดยการอ่านก็ย่อมมีความสำคัญและจำเป็นมากขึ้นไปด้วย การอ่านจะช่วยพัฒนาใน 2 ด้าน คือ

1. การพัฒนาระดับบุคคล ปัญหาสุขภาพทางกาย ทางจิต ระบบคุณธรรมในจิตใจ ระเบียบวิธีคิดต่อปัญหาต่าง ๆ ล้วนต้องศึกษาโดยอาศัยองค์ความรู้ผ่านการอ่าน เช่น การอ่านวรรณกรรม ข่าว บทความ หนังสือบันเทิงคดีต่าง ๆ เป็นต้น

2. การพัฒนาระดับสังคม ปัญหาต่าง ๆ ในสังคม เช่น ปัญหาโสเภณี ปัญหาการจราจร ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาสิ่งแวดล้อม ฯลฯ ซึ่งคนในสังคมจะต้องรับรู้และหาทางแก้ไขร่วมกับการอ่านจะทำให้เกิดการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนประสบการณ์และแนวคิดของคนในสังคมได้

ฉวีวรรณ อุทกนิพนธ์ (2542 : 2-3) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต ช่วยสนองความต้องการอยากรู้ อยากเห็น อันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ได้ทุกเรื่อง โดยเฉพาะความอยากรู้ข้อมูล ข่าวสารต่าง ๆ ทั้งข่าวดีและข่าวร้าย ผู้ที่ไม่สามารถอ่านหนังสือได้จะเหมือนคนหูหนวกตาบอด ไม่รู้เรื่องโลกภายนอก ทั้งความเจริญก้าวหน้า และความล้าหลัง การอ่านไม่ออก อ่านน้อย หรือไม่อ่านเลยจะทำให้ถูกหลอกลวงได้ง่าย การอ่านทำให้คลายทุกข์ ทำให้คนมีกำลังใจที่จะต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ

ฉวีวรรณ ไวกจน์ (2549 : 60) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านมีบทบาทสำคัญกับบุคคลทุกชาติทุกภาษา เพราะการอ่านให้รายละเอียดต่าง ๆ ได้มากกว่าการรับจากสื่อมวลชนชนิดอื่น ถ้าประชากรในประเทศเป็นผู้รู้หนังสือ และมีนิสัยรักการอ่าน ย่อมทำให้ประสบผลสำเร็จในการศึกษา การประกอบอาชีพ ด้านเศรษฐกิจ สังคมและความเป็นอยู่ ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาตนเองและประเทศชาติในที่สุด

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาไทย การอ่านมีความสำคัญทั้งในด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก นอกจากนี้การศึกษาไทยที่เห็นความสำคัญของการอ่านแล้ว นักการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องกับด้านการเรียนการสอนของต่างประเทศ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

เบนเนดิโอ (Benedio. 1986 : 46-51) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านที่สามารถสรุปได้ว่า แม้ปัจจุบันนี้การสื่อสารจะมีความก้าวหน้าอย่างสูง และมีกรนำ

เทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ทันสมัยมาใช้ในการสื่อสารมากมายก็ตาม แต่สิ่งพิมพ์ยังคงมีความสำคัญในระบบการติดต่อสื่อสารทั่วโลก ถ้าปราศจากสิ่งพิมพ์หรือตำราต่าง ๆ ก็คงจะไม่เกิดความก้าวหน้าทางการศึกษา หรือเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการที่สำคัญ เพราะฉะนั้น การอ่านจึงเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ทั้งในด้านการศึกษาค้นคว้าความรู้ พัฒนาเพิ่มพูนประสบการณ์ต่าง ๆ และเพื่อความบันเทิง โดยเฉพาะในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น การสอนอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญยิ่ง เพราะไม่ว่า นักเรียนจะสามารถพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษได้หรือไม่ก็ตาม แต่ทักษะที่เราจำเป็นต้องมี คือ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เนื่องจากจะต้องอ่านตำราเรียนที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ

ฟินอคเชียวโร (Finochairo. 1994 : 41-46) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการแสวงหาความรู้เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพของชีวิตและสังคม ความรู้ที่ได้รับจากการอ่านเป็นความรู้ที่มาจากการลงทุนที่น้อยที่สุด แต่เป็นความรู้ที่ขยายไปสู่วงกว้างที่สุด โดยเฉพาะ โลกปัจจุบันที่มีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการอย่างมาก การอ่าน จึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้บุคคลก้าวหน้าทันต่อเหตุการณ์และความเจริญก้าวหน้าของโลก เพราะฉะนั้นอาจสรุปได้ว่าความคิดเห็นของนักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมีความเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ดังนั้น การอ่านจึงมีความสำคัญทั้งในด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการดำเนินชีวิตประจำวัน ทำให้มีโลกทัศน์ที่กว้างไกลทันโลกทันเหตุการณ์ รู้เท่าทันเล่ห์เหลี่ยมของคนที่ไม่หวังดี มีความรอบรู้และมีความเฉลียวฉลาด

3. ความเข้าใจในการอ่าน

วัตถุประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่งของการอ่าน คือ ความเข้าใจในการอ่าน เพราะผู้อ่านจะได้รับประโยชน์จากการอ่านเมื่ออ่านแล้วเกิดความเข้าใจหรืออ่านแล้วได้ความหมายที่ถูกต้องจากการอ่านนั่นเอง มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

สันทนา กุลรัตน์ (2549 : 17) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการอ่านที่ก่อให้เกิดประโยชน์ ในการนำความรู้ความคิดที่ได้ จากการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นความสามารถของระบบสมอง ที่เกิดจากการผสมผสาน เหตุการณ์ และสิ่งที่พบเห็นกับประสบการณ์เดิมมาบูรณาการความคิด ตีความ แปลความหมาย

ของประสบการณ์ใหม่ ๆ ให้เป็นไปตามประสบการณ์เดิมที่เคยรู้มาแล้ว การสร้างความเข้าใจในการอ่าน แบ่งได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การแปลความ เป็นการแปลเรื่องราวเดิมให้เป็นภาษาใหม่ แบบฟอร์มใหม่หรือคำใหม่ ซึ่งมีทั้งการแปลภาษาจากระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่งที่สูงขึ้น การแปลสัญลักษณ์และการแปลความจากภาษาหนึ่ง ไปสู่อีกภาษาหนึ่ง

2. การตีความ เป็นการเอาข้อความเดิม ความหมายเดิมมาเรียบเรียงใหม่ ซึ่งต้องค้นหาความหมายของคำ และเปรียบเทียบทั้งความสำคัญ และความสัมพันธ์ของเรื่องราว นั้น ๆ

3. การขยายความ เป็นการขยายความคิดให้กว้างขวางลึกซึ้ง เป็นการบรรยายข้อความเดิมให้ผู้อ่าน เกิดความเข้าใจกระจ่างชัดมากขึ้น

ความเข้าใจในการอ่าน เป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้อ่าน สามารถนำความคิดจากการอ่านไปใช้ประโยชน์ได้ ในการสร้างความเข้าใจในการอ่าน ต้องมีความสามารถในการแปลความเรื่องที่อ่าน ได้ แล้วจึงตีความ และขยายความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้

เดชานต์ (Dechant. 1982 : 25) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมอง นอกจากการ รู้ความหมายตัวอักษรแล้ว ผู้อ่านต้องมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน การอ่านเป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้อ่านเกิดมโนทัศน์จนสามารถสรุปความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยอาศัยการทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของ คำ ประโยค หรือเนื้อหาในแต่ละย่อหน้ารวมทั้งทำความเข้าใจความหมายของคำในบริบทต่าง ๆ ได้โดยตลอด

คินท์ซ และยาร์โบร (Kintsch and Yarbrough. 1982 : 828) มีความเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่านมี 2 ระดับ คือ ความเข้าใจในระดับแคบ (Micro processes in comprehension) คือ การเข้าใจคำ วลี และประโยค กับความเข้าใจในระดับกว้าง (Macro processes in comprehension) คือ การเข้าใจเรื่องทั้งหมดที่อ่าน

ทริเซีย (Tricia. 1982 : 74-79) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน ไม่จำกัดอยู่ที่เพียงการตอบคำถามให้ถูกเท่านั้น แต่หมายถึงความเข้าใจใน 2 ระดับ คือ

1. ระดับต่ำ ความเข้าใจระดับนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้อ่านพอใจกับสิ่งที่ตนอ่าน เข้าใจความหมาย และมีมโนทัศน์อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. ระดับสูง นักเรียนต้องจับใจความสำคัญให้ได้ เข้าใจถึงแก่นของแนวคิดที่เขียนอยู่ และสามารถเปรียบเทียบแนวคิดเหล่านี้กับสิ่งที่เคยรู้มา เพื่อที่จะรับเอาสาระสำคัญและแนวคิดใหม่มาผสมผสานเป็นมโนทัศน์ทั้งใหม่และเก่าให้เข้าด้วยกัน

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาเหล่านี้เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน จะเห็นว่าปัจจัยที่สำคัญของการอ่าน คือ ความเข้าใจในการอ่าน เพราะเมื่อนักเรียนอ่านจากตัวอักษรแล้วจะต้องใช้กระบวนการในด้านการคิด เพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านว่าเรื่องนั้นกล่าวถึงอะไรมีความหมายว่าอย่างไร ด้วยเหตุนี้ความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญที่ควรปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวเด็กตั้งแต่เด็ก ๆ เพื่อจะได้นำทักษะดังกล่าวมาใช้ในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น ตลอดจนนำมาใช้ในการดำรงชีวิตต่อไป

4. จุดมุ่งหมายในการอ่าน

ในการอ่านหนังสือแต่ละครั้ง ผู้อ่านแต่ละคนย่อมมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกันไป บางคนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ บางคนอ่านเพื่อความบันเทิง บางคนอ่านเพื่อเสริมความคิดหรือเสริมประสบการณ์ จากความเห็นของนักการศึกษาหลายท่าน สรุปไว้ดังนี้

กัลยา ขวนมาลัย (2539 : 12) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการอ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ เป็นการอ่านที่ต้องการรู้ในสิ่งที่ปัญหา หรือต้องการพัฒนาความรู้ของตนเอง หรือเพื่อประกอบอาชีพ การอ่านจึงเน้นความรู้ในด้านวิชาการต่าง ๆ
2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด โดยเฉพาะบทวิจารณ์ บทวิเคราะห์ในวารสาร สิ่งพิมพ์ ที่เสนอข้อเท็จจริงแสดงความเห็น เพื่อนำแนวคิดที่ดีไปใช้ในการประกอบกิจกรรม
3. อ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านที่ช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่กับความคิด อ่านแล้วผ่อนคลายความตึงเครียด มีความสนุกสนาน ได้แก่ นวนิยาย เรื่องสั้น การ์ตูน นิตยสาร ฯลฯ
4. อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่น ๆ เป็นการอ่านที่สอดคล้องความต้องการในด้านต่าง ๆ ของบุคคล เช่น ความต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการเป็นที่รัก ต้องการกำลังใจ ต้องการการยอมรับ เป็นต้น

ศรีรัตน์ เจริญจันทร์ (2544 : 8-9) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายในการอ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ เพื่อขยายขอบเขตความรู้ให้มากขึ้น ต้องการรู้เรื่องที่เป็นปัญหา ไม่เข้าใจ รู้ทันต่อความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการต่าง ๆ

2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด การอ่านเรื่องราวในลักษณะวิจารณ์ การแสดงความคิดเห็นจะทำให้ผู้อ่านมีความคิดกว้างขวางขึ้น รู้เหตุรู้ผล เป็นการปลูกฝังนิสัยการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน หรือเพื่อความบันเทิง อันเนื่องมาจากปัญหาต่าง ๆ ทำให้คลายเครียด ไม่เบื่อหน่าย

4. อ่านเพื่อความจรรโลงใจ ในการดำเนินชีวิตประจำวันบางครั้งอาจประสบปัญหาความไม่สมหวัง ทำให้เกิดความท้อแท้หมดกำลังใจ ไม่มีจุดมุ่งหมายในชีวิต การอ่านหนังสือ กวีนิพนธ์ ปรัชญา ธรรมะ ประวัติบุคคลสำคัญ จะทำให้มีความหวัง หรือมีกำลังใจที่ดีขึ้น

5. อ่านเพื่อสนองความต้องการในด้านอื่น ๆ มนุษย์เรามีความต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการการยอมรับ ต้องการความสำเร็จ ซึ่งอาจไม่เป็นไปตามความต้องการเสมอไป ดังนั้น จึงต้องอ่านหนังสือที่เป็นแนวทางในการแก้ปัญหา ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 23-26) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการอ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่ออยากรู้ อยากเห็น และรู้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ อันเป็นความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ เช่น ต้องการรู้เรื่องโรค เรื่องสุขภาพ ศิลปะการพูด เป็นต้น

2. อ่านเพื่อแก้ปัญหา เช่น ต้องการรู้ความหมายของคำศัพท์ ต้องการแก้ปัญหาคอขวด ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการทำนิติกรรมต่าง ๆ เป็นต้น

3. อ่านเพื่อความรู้และเพื่อการศึกษา

4. อ่านเพื่อค้นคว้าและวิจัย

5. อ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ เช่น ต้องการจะเข้าสังคมจะต้องแต่งกาย หรือ

วางตัวอย่างไร

6. อ่านเพื่อรักษาสุขภาพ เมื่อเป็นโรคต่าง ๆ ควรปฏิบัติตัวอย่างไร

7. อ่านเพื่อพัฒนางานอาชีพ เช่น ครู ต้องอ่านเรื่องราวที่สอน เกษตรกรต้อง

อ่านเรื่องเกี่ยวกับการทำการเกษตร เป็นต้น

8. อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน

9. อ่านเพื่อแก้เหงา หรืออ่านเพื่อฆ่าเวลา เช่น อ่านบนเครื่องบิน บนรถ

โดยสาร เป็นต้น

10. อ่านเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านฉลาดยกยาคู่มือวิธีใช้สิ่งต่าง ๆ

เป็นต้น

แฮร์ริส (Harris. 1976 : 12) ได้สรุปว่า ผู้ที่อ่านหนังสือมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน ดังต่อไปนี้

1. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญหรือใจความที่ต้องการ เช่น การอ่านข่าวรับสมัครงานผู้อ่านต้องการทราบเกี่ยวกับตำแหน่งงาน คุณสมบัติของผู้สมัคร วันและเวลาในการรับสมัครสถานที่รับสมัคร ผู้อ่านก็จะอ่านเพื่อหาข้อมูลที่ต้องการดังกล่าว
2. อ่านเพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน ทั้งนี้ ผู้อ่านที่อ่านหนังสือเป็นประจำจะพัฒนาความเร็วในการอ่าน และการทำความเข้าใจในการอ่าน ได้ดีขึ้น
3. อ่านเพื่อความบันเทิง เช่น การอ่านนิยาย
4. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เช่น การอ่านตำราหรือข้อมูลเกี่ยวกับการแนะนำสถานที่ต่าง ๆ
5. อ่านเพื่อเสริมความคิด เช่น การอ่านหนังสือที่แฝงแนวคิดด้านคุณธรรมต่าง ๆ
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์ เช่น การอ่านข่าวเกี่ยวกับสถานะเศรษฐกิจแล้ววิเคราะห์สถานการณ์เพื่อเตรียมตัวรับสถานการณ์

โดยสรุปแล้ว จุดมุ่งหมายในการอ่านมีหลายประการ เช่น อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เพื่อพัฒนาตนเอง เพื่อดูแลสุขภาพ เพื่อพัฒนาความคิด เพื่อนำความรู้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน เพื่อให้คลายเหงา เพื่อฆ่าเวลา ซึ่งจุดมุ่งหมายในการอ่านของแต่ละคนแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับ สถานที่เวลา ความต้องการ เพศ วัย ความสนใจ และอาชีพของแต่ละคน

5. ทฤษฎีการอ่าน

ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถเข้าใจข้อความหรือเรื่องที่ ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายกับผู้อ่านและความสามารถในการอ่านนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ จำนวนมากซึ่งรวมทั้งความสามารถทางด้านภาษาเฉพาะตัวของผู้อ่าน เช่น การถอดรหัสเสียงและตัวอักษร คำศัพท์ ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ ประโยคและบริบทตลอดจนกระบวนการรวบรวมความรู้ความเข้าใจของข้อมูล รวมถึงความสามารถที่นำความรู้เดิมไปประยุกต์ใช้กับความรู้ใหม่ได้ รูปแบบทฤษฎีการอ่านอธิบายครอบคลุมเกี่ยวกับกระบวนการอ่านและความสามารถในการอ่าน

สูนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545 : 97) ได้กล่าวถึงทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการอ่านจับใจความไว้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์น ไคค์ (Thorndike) ซึ่งเน้นทางด้านสติปัญญา โดยกล่าวว่าผู้ที่มีสติปัญญาดีจะสามารถรับรู้และอ่านจับใจความได้ในเวลาอันรวดเร็ว ตรงกันข้ามกับผู้ที่มีสติปัญญาไม่ดี จะใช้เวลาอ่านเพิ่มขึ้น ดังนั้นการให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนบ่อย ๆ ก็จะช่วยให้ให้นักเรียน มีทักษะในการอ่านจับใจความดีขึ้น

2. ทฤษฎีการใช้สิ่งเร้าและการตอบสนอง เน้นการกระทำซ้ำ ๆ จนตอบสนอง โดยฮัต โนมัตติคังเน้นการจัดหาเรื่องที่ตรงกับความสนใจก็เป็นสิ่งเร้าที่ช่วยให้เกิดความต้องการที่จะอ่าน ผลที่ได้ก็คือการตอบสนองที่ดี

3. ทฤษฎีของเกสทอลท์ (Gestalt) เน้นความสำคัญของการจัดเตรียม คือกฎของการรับรู้ที่ประยุกต์เข้ามาสู่การสอนอ่าน ซึ่งแยกเป็นกฎ 3 ข้อ คือ

3.1 กฎของความคล้ายกัน เป็นการจัดสิ่งทีคล้ายกันไว้ด้วยกัน เช่น คำที่คล้ายกัน โครงสร้าง ประโยค หรือเนื้อเรื่องที่คล้ายกัน รวมทั้งสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน หากจัดไว้เป็นหมวดหมู่ก็จะช่วยให้เกิดการรับรู้ได้เร็วขึ้น

3.2 กฎของความชอบ เป็นหลักสำคัญของการสอนอ่านจับใจความ หากนักเรียนได้อ่านสิ่งที่ตนชอบ ก็จะช่วยให้กิจกรรมการเรียนการสอน มีความหมายต่อตัวนักเรียน

3.3 กฎของความต่อเนื่อง เป็นการพิจารณา โครงสร้างของการสอนอ่าน ให้มีลักษณะต่อเนื่องกัน เพื่อให้มีการพัฒนาการอ่านเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ไม่หยุดชะงัก

4. ทฤษฎีประสบการณ์เดิม (The schema theory) มีแนวความคิดเชื่อว่า ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมีผลต่อการเรียนรู้ เพราะในการเรียน ผู้เรียนจำเป็นต้องนำความรู้เดิมที่เก็บสะสมไว้เข้ามาช่วยในการตีความเพื่อให้เข้าใจความรู้ใหม่ได้ดีขึ้น โครงสร้างของความรู้เดิมเรียกว่า สคีมา (Schemata) ตามแนวทฤษฎี สคีมา การเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่านและข้อความที่อ่าน ความเข้าใจที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องการความสามารถ ในการรับรู้เกี่ยวกับข้อความซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ของผู้อ่าน การเข้าใจคำ การเข้าใจประโยคและการเข้าใจบริบท นอกจากจะเกี่ยวข้องกับความรู้ทางภาษาแล้วยังเกี่ยวข้องกับการใช้ประสบการณ์เดิมเข้ามามีบทบาทในการตีและการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่าน เพราะประสบการณ์เดิมจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจ โครงสร้างของข้อความที่มีความซับซ้อน และเข้าใจเนื้อเรื่องอย่างมีเหตุผล โครงสร้างความรู้เดิมนี้ อาจแบ่งออกได้ 2 ชนิด คือ

4.1 โครงสร้างความรู้เดิมแบบรูปนัย (Formal schemata) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะลีลาการเขียนและ โครงสร้างของเรื่องมาก่อน เช่น การเขียนเชิงบรรยาย นิทานวิทยาศาสตร์ หนังสือพิมพ์ ถ้าผู้อ่านมีความรู้สีกไวต่อลักษณะ โครงสร้างการเขียน

และรู้จักใช้ความรู้เดิมเหล่านี้ ให้เป็นประโยชน์ ในขณะที่อ่านจะช่วยอย่างมากทางด้านความเข้าใจและความจำ

4.2 โครงสร้างความรู้เชิงเนื้อหา (Content schemata) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งมาก่อน เช่น เศรษฐกิจ การแพทย์ ธุรกิจ เป็นต้น จะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น ผู้อ่านที่มีโครงสร้างความคิดแขนงนี้จะรับเรื่องได้เร็วกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์หรือความรู้ทางเนื้อหาเหล่านี้มาก่อน ผู้อ่านควรมีโครงสร้างความรู้ทั้งสองประเภท เพราะการมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องมาก่อนจะช่วยเพิ่มความสามารถในการเล่าเรื่องได้ดีขึ้น และถ้ามีความรู้เดิมเกี่ยวกับรูปลักษณะการเขียนก็จะได้เปรียบเพราะประสิทธิภาพการอ่านจะต้องแปรไปตามลักษณะประโยค อนุเจต และการจัดระเบียบการเขียนเรื่อง ดังนั้นผู้สอนควรจัดเตรียมปัจจัยดังกล่าวให้กับผู้เรียนที่ยังขาดโครงสร้างความรู้เดิมเหล่านี้และซ่อมเสริมสำหรับผู้เรียนที่ยังมีไม่ครบถ้วน

จากหลักการตีความตามแนวทฤษฎีสติสมาธิว่า เรื่องทุกเรื่องที่ผู้อ่านรับเข้าไปในสมองจะต้องอยู่ร่วมกับโครงสร้างความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว และลักษณะโครงสร้างความรู้นั้นต้องมีความสอดคล้องกับเรื่องราวใหม่ที่ผู้อ่านรับเข้าไป จากสมมติฐานเบื้องต้นตามแนวทฤษฎีพื้นความรู้เดิม เชื่อว่า สิ่งตีพิมพ์หรือข้อความที่ปรากฏอยู่โดยทั่วไป มิได้มีความหมายในตัวของมันเอง หากแต่ความหมายนั้นเกิดขึ้นจากตัวผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านได้ โดยนำข้อมูลที่ได้รับไปสัมพันธ์กับความรู้หรือประสบการณ์เดิมที่สะสมไว้ได้อย่างเหมาะสม ด้วยเหตุนี้พื้นความรู้เดิม จึงมีความสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่านเป็นอย่างมาก

สันทนา กุลรัตน์ (2549 : 15) ได้รวบรวมทฤษฎีการอ่านไว้ 2 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎีของวิลเลียม เอส เกรย์ (Gray. 1984 : 87-112) จัดกระบวนการอ่านออกเป็น 4 ขั้นตอน

1.1 ขั้นการรู้จักคำ จำคำศัพท์ได้ ถ่ายทอดเสียงและความหมายของคำในเรื่องนั้น ๆ ได้

1.2 ขั้นเข้าใจความหมายของคำ วลี และประโยคโดยใช้ประสบการณ์เดิมมาช่วยตีความหมายและพิจารณาจุดประสงค์ของผู้เขียนตลอดจนความคิดที่ผู้เขียนต้องการสื่อแก่ผู้อ่าน

1.3 ขั้นปฏิบัติการ เป็นขั้นที่อ่านโดยมีสติปัญญาและความรู้สึกที่สามารถประเมินได้ว่า ผู้เขียนสื่อความหมายอะไร

1.4 ขั้นบูรณาการ เป็นขั้นที่ผู้อ่านสามารถนำความรู้ ความคิด และ ความหมายที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์

2. ทฤษฎี SQ3R เบอร์มีสเตอร์ (Burmeister. 1974 : 193-194) ใช้อธิบายว่า วิธีอ่านนั้น ประกอบด้วย

2.1 ขั้นสำรวจ (Survey) หมายถึง การสำรวจดูผู้แต่ง ชื่อเรื่อง สำนักพิมพ์ ครั้งที่พิมพ์ ปีที่พิมพ์ จำนวนหน้า จุดมุ่งหมายและแนวคิดของหนังสือเล่มนั้น ๆ

2.2 ขั้นตั้งคำถาม (Question) คือ ตั้งคำถามว่าต้องการอะไรจากหนังสือ เล่มนั้น

2.3 ขั้นอ่าน (Read) อ่านเพื่อจะได้คำตอบตามที่ได้ตั้งคำถามไว้แล้วใน ขั้นที่ 2 โดยพยายามมุ่งหารายละเอียดเพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดเจนในคำถามให้มากที่สุด

2.4 ขั้นจดจำ (Recite) เมื่อได้รับคำตอบแล้วก็ต้องจดจำและจดบันทึกไว้ เพื่อเตือนความจำ หรือเพื่อตรวจสอบว่าได้ความคิดอะไรใหม่ ๆ จากการอ่านนั้น ๆ

2.5 ขั้นทบทวน (Review) เป็นขั้นการอ่านเพื่อทบทวนว่าความรู้ความคิดที่ได้จาก การอ่านถูกต้องเพียงใด รวมทั้งการพยายามนำความรู้ความคิดที่ได้ออกมาใช้

จากการศึกษาทฤษฎีต่าง ๆ มีแนวคิดที่หลากหลายแตกต่างกันไป ผู้วิจัยจึงได้นำมาเป็นแนวทางในการสร้าง แบบทดสอบวินิจฉัยทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อใช้วินิจฉัยความบกพร่องของทักษะการอ่าน และนำไป เสริมสร้างหรือพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนต่อไป ในการพัฒนาความสามารถในการอ่าน นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องให้ความสนใจในการจัดหาเรื่องที่เหมาะสมกับความสนใจและ ระดับความรู้ความสามารถของนักเรียน เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านมากที่สุด เพราะความ สนใจก่อให้เกิดแรงจูงใจในการอ่าน อีกทั้งทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าการอ่านมีความหมายมากขึ้น เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการคิด การจินตนาการ การหาเหตุผล การแก้ปัญหา และ การประเมินข้อความที่อ่าน ซึ่งกระบวนการอ่านนั้น ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

1. มองเห็นและรับรู้ถ้อยคำที่ปรากฏในรูปตัวอักษร
2. ทำความเข้าใจความหมายของคำในบริบท (Context) นั้น ๆ
3. ตอบสนองความคิดของผู้เขียน
4. นำความรู้ที่ได้รับมาเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์เดิม

ทักษะสำคัญที่ใช้ในการอ่าน แบ่งเป็น

1. ทักษะหลักในการอ่าน เช่น

- 1.1 การกวาดสายตาเพื่อหาข้อมูลที่ต้องการ
- 1.2 การกวาดสายตาเพื่อหาประเด็นสำคัญของข้อความที่อ่าน
- 1.3 การระบุขั้นตอนของการโต้แย้งความคิดในข้อความที่อ่าน
- 1.4 การจับใจความสำคัญ
- 1.5 การคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้น
- 1.6 การแยกประเด็นความจริงออกจากความคิดเห็นของผู้เขียน
- 1.7 การสรุปข้อความที่อ่านได้
- 1.8 การสังเคราะห์หรือรวบรวมประเด็นความรู้ที่ได้จากการอ่าน

2. ทักษะย่อยในการอ่าน เช่น

- 2.1 การทำความเข้าใจ หรือคำที่ใช้แทนคำอื่น ๆ ที่ได้กล่าวไปแล้ว
- 2.2 การคาดความหมายคำศัพท์จากบริบท
- 2.3 การทำความเข้าใจวิธีการเรียบเรียงเนื้อหา และความสัมพันธ์ของ
- 2.4 ทักษะด้านไวยากรณ์ และคำศัพท์ การรู้ความหมายของรูปกริยา

เนื้อหาแต่ละตอน

บางรูป

ประเภทของแบบทดสอบทักษะการอ่าน

1. แบบเลือกตอบ
2. การตอบคำถามแบบสั้น

3. การถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการอ่านในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเติมคำ หรือ
ข้อมูลในแผนภูมิ แผนผัง ตาราง เป็นต้น

4. การจับบันทึกข้อความ

5. การเติมคำที่เว้นว่าง โดยใช้ข้อมูลจากบทอ่าน

การประเมินการอ่าน อาจมีประเด็นการประเมิน ดังนี้

1. ความถูกต้อง
2. กลไกทางภาษา
3. ความคล่องแคล่ว

ระดับขั้นความสามารถของทักษะการอ่าน

1. ระดับกลไก สามารถบอกได้ว่า กลุ่มคำ หรือประโยคที่ให้มาเหมือนกัน

หรือต่างกัน

2. ระดับความรู้

- 2.1 สามารถเลือกภาพที่มีความหมายตรงกับคำที่ขีดเส้นใต้ประโยคได้
- 2.2 สามารถเลือกประโยคที่มีข้อความตรงกับข้อมูลที่แสดงไว้ในแผนที่

แผนภูมิและกราฟได้

- 2.3 สามารถเลือกคำที่มีความหมายตรงกับภาพที่กำหนดให้ได้

3. ระดับถ้อย โอน

- 3.1 สามารถเลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในช่องว่างของข้อความที่ให้มาได้
- 3.2 สามารถเลือกคำหรือวลีที่มีความหมายเหมือนคำที่ขีดเส้นใต้ใน

ประโยคได้

- 3.3 สามารถเลือกข้อความที่มีความหมายคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกับประโยคหรือวลี ที่ขีดเส้นใต้ได้

3.4 สามารถเลือกคำหรือข้อความที่อ้างอิง โดยคำที่ขีดเส้น ใต้ในข้อความที่กำหนดให้ได้

4. ระดับสื่อสาร

- 4.1 สามารถอ่านข้อความที่ไม่เคยเห็นมาก่อน แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่อง ที่อ่าน ได้สามารถอ่านข้อความแล้วเลือกคำหรือวลีที่เป็นหัวเรื่อง (Topic) ได้

4.2 สามารถอ่านข้อความแล้วเลือกประโยคที่เป็นใจความสำคัญ (Main Idea) ของข้อความนั้น ได้

- 4.3 สามารถอ่านข้อความแล้วเลือกประโยคที่มีใจความต่อเนื่อง และ สัมพันธ์กับข้อความนั้น ได้

4.4 สามารถเลือกประโยคที่นำมาเติมในบทสนทนาได้ถูกต้อง

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

- 5.1 สามารถอ่านประโยค บทสนทนา หรือข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับอารมณ์ หรือความคิดของตัวละครได้

5.2 สามารถอ่านประโยคบทสนทนาหรือข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับ สถานการณ์ หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์หรือบุคคลในเรื่องที่อ่าน ได้

- 5.3 สามารถอ่านข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับจุดประสงค์และความ คิดเห็นของผู้เขียนได้

6. ประโยชน์ของการอ่าน

ชีวิตของคนเราเกี่ยวข้องกับการอ่านตั้งแต่เกิดจนกระทั่ง โตและแก่ชรา ดังนั้นการอ่านจึงมีความสำคัญ ต่อชีวิตมนุษย์ ดังนี้

กัลยา ขวนมาลัย (2539 : 8-10) อธิบายประโยชน์ของการอ่านว่า นอกจากจะทำให้มีความรู้ มีความคิด ได้คิดเตือนใจ และทำให้เพลิดเพลินแล้ว การอ่านยังให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านอย่างมากมาย ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจชีวิตมากขึ้น เพราะได้ศึกษารูปแบบชีวิตหลาย ๆ แบบจากการอ่าน

2. ช่วยให้เป็นคนรอบรู้ ทันสมัยทันเหตุการณ์

3. ช่วยให้ผู้อ่านเป็นคนเฉลียวฉลาดในการพูดโต้ตอบ การชี้แจงหรือหาเหตุผลสนับสนุน

4. ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ แทนการไปทำกิจกรรมที่ไม่พึงประสงค์

5. พัฒนาตนเองและพัฒนาสังคมให้ดีขึ้น

6. ช่วยยกระดับความคิดและจิตใจ สนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์

มากขึ้น

7. ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความคิดสร้างสรรค์ ในการทำงานและการดำรงชีวิต

สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์ (2539 : 17) ได้กล่าวถึงประโยชน์เฉพาะหน้าจากการอ่านไว้ 5 ประการ คือ การอ่านช่วยให้คนเรียนเก่ง ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ทำให้ได้รับความบันเทิงในชีวิตมากขึ้น ทำให้เป็นที่ยอมรับของสังคม และทำให้เป็นคน ที่น่าสนใจ เพราะเป็นผู้ที่มีความคิดกว้างไกล และลึกซึ้ง

ฉวีวรรณ อุทกนิรันทน (2542 : 3-9) กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านว่า การอ่านมีความจำเป็นในการศึกษา และการดำรงชีวิตประจำวันในทุกด้าน ทำให้เรียนหนังสือเก่ง ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตรู้เท่าทัน โรคภัยต่าง ๆ ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ ช่วยพัฒนาอาชีพทุกอาชีพ ทำให้เป็นคนทันสมัยทันต่อเหตุการณ์ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ดี รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ช่วยพัฒนาจิตใจขจัดความทุกข์ความเศร้า ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ทำให้เข้าใจโลก เข้าใจชีวิตมากขึ้น สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นสุขและมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้ประเทศชาติพัฒนาและเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

สันทนา กุศลรัตน์ (2549 :11) ได้สรุปประโยชน์ของการอ่านว่า การอ่านทำให้เกิดความคิด เพิ่มพูนสติปัญญา สร้างโลกทัศน์ และวิสัยทัศน์ให้กว้างไกล ช่วยพัฒนาจิตใจให้เจริญ

งอกงาม ช่วยให้มีทักษะทางภาษา และพัฒนาสังคม รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ คนที่ชอบอ่านจะมีโอกาสได้รับความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ชอบอ่าน

จากประโยชน์ของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ช่วยพัฒนามนุษย์ ทั้งในด้านการศึกษา และด้านการดำรงชีวิตในสังคม สร้างความสุข และนำความสำเร็จมาสู่ชีวิตของมนุษย์ การอ่านทำให้คนเกิดการเรียนรู้ มีความเฉลียวฉลาด รู้เท่าทันโลกทันเหตุการณ์ มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ การอ่านทำให้คนมีความคิดที่กว้างไกลมีจิตใจที่กว้างขวาง สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

การวิเคราะห์ความสามารถและความบกพร่องในการอ่าน

การวิเคราะห์ความสามารถ และความบกพร่องในการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสร้างแบบทดสอบ ในเมืองไทยแบบทดสอบวินิจฉัยทางการอ่านยังไม่แพร่หลายนัก ดังนั้นการวิเคราะห์ทักษะ และความบกพร่องในการอ่านจึงต้องอาศัยการวิเคราะห์ที่ใช้ในแบบทดสอบของต่างประเทศ มีผู้ศึกษาและวิเคราะห์ความสามารถและความบกพร่องในการอ่านที่สำคัญดังนี้ คือ

บราวน์ (Brown, 1970 : 303) ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบวินิจฉัยในการอ่านของต่างประเทศ เช่น The Diagnostic Reading Scales จะแบ่งคะแนนวิเคราะห์เป็นส่วนสี่ส่วน คือ

1. การรู้จักคำ
2. การอ่านออกเสียง
3. การอ่านในใจ
4. ความเข้าใจในการฟัง

บลูม และคณะ (Bloom and others, 1971 : 168) กล่าวว่า Harcourt Brace J. Vanovich ได้เสนอแนะการจัดกลุ่มซึ่งจำแนกตามทักษะการอ่านซึ่งวัดโดยแบบทดสอบ Skill Monitoring System Reading ไว้ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ความหมายของคำในเนื้อเรื่อง

ในกลุ่มนี้ผู้เรียนประสบความสำเร็จยากลำบากในการใช้เงื่อนงำ หรือร่องรอยในท้องเรื่องสำหรับค้นหาความหมายของคำ

กลุ่มที่ 2 ความหมายของประโยค

ในกลุ่มนี้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเข้าใจความหมายของ

ประโยค

กลุ่มที่ 3 มโนภาพของข้อความ

ในกลุ่มนี้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเข้าใจความหมายที่ถูกต้องของข้อความที่กำหนดให้ เช่น การจับหรือชี้บ่งรายละเอียดของข้อความหรือจับใจความสำคัญของข้อความ

กลุ่มที่ 4 การตีความ

ในกลุ่มนี้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการจับใจความสำคัญของเรื่องซึ่งเป็นเลขน้อยแฝงอยู่ รวมทั้งทักษะต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ด้วย

กลุ่มที่ 5 การอ่านแบบวิพากษ์วิจารณ์

ในกลุ่มนี้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการวิเคราะห์สิ่งที่อ่าน ว่าได้อ่านอะไรไป เช่น แยกไม่ได้ว่าอะไรเป็นข้อเท็จจริง อะไรเป็นความคิดเห็น และในการรับรู้ความแตกต่างของชนิดของเนื้อหา เขามีความยากลำบากในการรับรู้คุณลักษณะนิสัยและการตีความหมายพฤติกรรมของคุณลักษณะนั้น

นอกจากนี้ สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2522 : 2 - 31) ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบวินิจฉัยในต่างประเทศ ซึ่งมักจะวินิจฉัยเกี่ยวกับเสียง และการวิเคราะห์คำ มักจะแยกวิเคราะห์ในลักษณะ ต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง

1.1 เสียงพยัญชนะ

1.1.1 เสียงหน้าพยางค์

1.1.2 เสียงหลังพยางค์

1.2 ตำแหน่งที่เกิดของเสียง

1.2.1 สระเสียงสั้นที่อยู่กลางคำ

1.2.2 สระเสียงยาวที่อยู่กลางคำ

1.2.3 การสะกดเสียงสระหลายตัว

1.2.4 สระกล้ำ

2. การผสมคำ

2.1 จากตัวอักษรผสมเป็นคำ

- 2.2 การผสมเสียงควบกล้ำ
- 2.3 การผสมหน่วยเสียง
- 3. เกี่ยวกับพยางค์
 - 3.1 การแยกพยางค์ในแต่ละคำ
 - 3.2 กฎเกณฑ์ในการแบ่งคำ
- 4. การวิเคราะห์ตามแผนโครงสร้าง
 - 4.1 อุปสรรค-ปัจจัย
 - 4.1.1 ส่วนเติมท้ายคำตามพจน์ การก และบุรุษ
 - 1) ส่วนที่แสดงพจน์
 - 2) ส่วนต่อท้ายกริยา
 - 3) ส่วนต่อท้ายคุณศัพท์ แสดงขั้นตอนการเปรียบเทียบ
 - 4.1.2 อุปสรรค
 - 4.1.3 ปัจจัย
 - 4.2 คำที่มีที่มา
 - 4.2.1 คำที่แปรรูปมาจากคำในรากศัพท์เดียวกัน
 - 4.2.2 คำที่สืบเนื่องมาจากภาษาอื่น

สำหรับการวิเคราะห์สาเหตุของความบกพร่องในการอ่านนั้น อาดัมส์ และทอร์เกอร์สัน (Adams and Torgerson, 1964 : 261) ได้ศึกษาไว้ ดังนี้

1. ความบกพร่องเกี่ยวกับนิสัยในการอ่าน ซึ่งได้แก่ อ่านข้ามคำ อ่านเป็นคำ อ่านซ้ำคำอ่านทีละคำ อ่านออกเสียงสระมากไป อ่านไม่เว้นวรรคตอน อ่านขึ้นไปตามคำ อ่านกลับคำ และออกเสียงผิด

- 2. ความบกพร่องเกี่ยวกับรูปของคำศัพท์
- 3. ความบกพร่องในการวิเคราะห์คำ ซึ่ง ได้แก่

- 3.1 วิเคราะห์ตัวอักษรผิด
- 3.2 วิเคราะห์เนื้อเรื่องที่ให้ผิด

3.3 การวิเคราะห์การสะกดคำโดยอาศัยเสียงเป็นเกณฑ์ ซึ่ง ได้แก่ ความบกพร่องที่เสียงต้น การผสมเสียงต้น สระกลางคำ เสียงท้าย การผสมเสียงท้าย การแบ่งพยางค์

4. ความบกพร่องเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ ซึ่ง ได้แก่ ความบกพร่องเกี่ยวกับความหมายของคำที่คล่องปาก ศัพท์ทั่วไป และศัพท์เฉพาะ

5. ความบกพร่องในด้านความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งได้แก่ บกพร่องในด้านการเล่าเรื่องที่อ่าน การระลึกถึงความจริง การเขียนตามคำบอก การหาแหล่งที่เป็นศูนย์รวมความคิด การแสดงความคิดเห็น การย่อใจความ และการสรุปความ

6. ความบกพร่องด้านความเร็วในความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งได้แก่ การรับรู้ คำซ้ำ และการรู้จักคำน้อย

ส่วน อาห์แมนน์ และคล็อก (Ahman and Clock. 1967 : 333 - 334) ได้กล่าวไว้ว่า ความบกพร่องในการอ่านมีสาเหตุสำคัญสี่ประการ คือ ความบกพร่องในการสะกดคำ ขาดพื้นฐานจากประสบการณ์เดิม ขาดการพัฒนาอย่างมีขั้นตอนในทักษะที่เกี่ยวกับการอ่าน เช่น การรู้จักคำ คำศัพท์ ความเข้าใจในการอ่าน เป็นต้น และการขาดการถ่ายโยงทักษะในการอ่านที่จำเป็นต่อการเรียนรู้

นอกจากนี้ พัมฟรีย์ (Pumfrey. 1976 : 107) พบว่า รูปแบบของความบกพร่องที่วิเคราะห์ ไว้ในแบบทดสอบการรู้จักคำ (Word recognition test) มีเก้าประการ คือ ผิดที่อักษรตัวแรก ผิดที่สระกลางคำ ผิดที่รูปตัวอักษร ผิดที่รูปคำ ผิดที่อ่านกลับคำ ผิดที่ส่วนท้ายของคำ ผิดที่พยัญชนะควบกล้ำ ผิดที่สระผสม และความบกพร่องอื่น ๆ

จากการศึกษาการวิเคราะห์ความสามารถและความบกพร่องในการอ่านจากนักการศึกษาหลายท่านดังที่กล่าวมาแล้ว ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยความบกพร่องในทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในด้าน Word Formation, Context Clues, Reference Words Logical Connectors, Making Inferences และ Finding Topic and Main Idea.

การหาคุณภาพของแบบทดสอบ

แบบทดสอบวินิจฉัยที่ผู้วิจัยหาคุณภาพเป็นแบบทดสอบในแนวอิงเกณฑ์ ผู้วิจัยขอเสนอการหาคุณภาพของแบบทดสอบวินิจฉัยตามแนวแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ดังนี้

1. ความยากง่ายของแบบทดสอบ

ในการหาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวคิด และข้อเสนอแนะถึงค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ไว้ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 87) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ค่าความยากง่ายของข้อสอบอิงเกณฑ์เป็นค่าแสดงถึงร้อยละ หรือสัดส่วนของผู้ที่ตอบข้อสอบนั้นถูก หรือที่เลือกตอบคำตอบนั้นเพื่อตรวจสอบความสามารถของผู้เรียน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2541 : 15) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอิงเกณฑ์จะพิจารณาจากจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งขึ้น ทั้งนี้เพราะจุดประสงค์ที่ตั้งขึ้นจะเป็นตัวกำหนดความยากของข้อสอบ กล่าวคือ ถ้าจุดประสงค์นั้นวัดพฤติกรรมขั้นสูงก็จะมีควมยากมากกว่าจุดประสงค์ที่วัดพฤติกรรมขั้นต่ำ ดังนั้น ความยากของข้อสอบอิงเกณฑ์จึงขึ้นอยู่กับระดับของพฤติกรรมที่ทำการวัด

สมนึก ภัททิยธนี (2546 : 195 – 212) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ หมายถึง อัตราส่วนหรือร้อยละของจำนวนคนตอบถูกกับจำนวนคนทั้งหมด โดยกล่าวว่า ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอิงเกณฑ์เป็นข้อสอบที่ต้องเน้นความสามารถในการวัดตามจุดประสงค์นั้นอย่างแท้จริง แม้จะเป็นข้อสอบที่ง่ายหรือยากก็ไม่ถือว่าเป็นข้อสอบที่ไม่ดี ค่าความยากจึงไม่ได้นำมาซึ่งถึงคุณภาพ และไม่ได้นำมาเป็นเกณฑ์สำคัญในการคัดข้อสอบ สิ่งที่สำคัญ คือ ค่าอำนาจจำแนก

จากข้อเสนอแนะ และแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านจะเห็นว่า ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ คือ สัดส่วนที่แสดงว่าข้อสอบนั้นมีคนทำถูกมาก หรือน้อย ถ้ามีคนทำถูกมากก็เป็นข้อสอบง่าย ถ้ามีคนทำถูกน้อยก็เป็นข้อสอบยาก หรือเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นจากจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือจากการสอนของครู ซึ่งการหาค่าความยากเป็นวิธีตรวจสอบคุณภาพของสมอง Cognitive Domain มีลักษณะเป็นการวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) ไม่ใช่เป็นการวิเคราะห์ภาพรวมทั้งฉบับ ค่าความยากมีค่าอยู่ระหว่าง 0 – 1 รายละเอียด ดังนี้

เกณฑ์ความยากของข้อสอบ

ข้อสอบที่มีค่า $p = .81 - 1.00$ แสดงว่าข้อนั้น ง่ายเกินไป

ข้อสอบที่มีค่า $p = .61 - .80$ แสดงว่าข้อนั้น ค่อนข้างง่าย

ข้อสอบที่มีค่า $p = .40 - .60$ แสดงว่าข้อนั้น มีความยากปานกลางพอดี

ข้อสอบที่มีค่า $p = .20 - .39$ แสดงว่าข้อนั้น ค่อนข้างยาก

ข้อสอบที่มีค่า $p = 0 - .19$ แสดงว่าข้อนั้น ยากเกินไป

จากแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน จะเห็นว่า ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นจากจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม การศึกษาค้นคว้าใน

ครั้งนี้ ผู้วิจัยหาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรการหาค่าความยากของแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ (สมนึก ภัททิยธนี. 2541 : 213)

$$p = \frac{R}{N}$$

เมื่อ p แทน ระดับความยาก
 R แทน จำนวนผู้ตอบถูกทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

2. ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

ได้มีนักการศึกษาได้เสนอแนวคิดและข้อคิดเห็นถึงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ไว้ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 90) ได้เสนอแนวความคิดเห็นว่า ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ เป็นประสิทธิภาพในการจำแนกผู้สอบเป็นผู้รอบรู้หรือสอบผ่านกับผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่าน

ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539 : 197) ได้เสนอแนวความคิดเห็นว่าค่าอำนาจจำแนก ของข้อสอบอิงเกณฑ์นั้นจะเป็นค่าอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้รับการเรียนรู้หรือกลุ่มที่ยังไม่รู้ (Non-Master) กับกลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้หรือที่รู้แล้ว (Master) ข้อสอบอิงเกณฑ์ไม่เน้นที่ค่าอำนาจจำแนก เนื่องจากแบบทดสอบอิงเกณฑ์จะใช้ในการวัดผลที่ใช้ในการเรียนการสอนแบบมีระบบ (Systematic Instruction) เช่น การเรียนการสอนรอบรู้ซึ่งการสอนนี้จะเน้นที่คุณภาพการสอนของครู ถ้าครูสอนดีเด็กทุกคนจะเรียนรู้หมด นั่นคือ มีคะแนนเต็มหรือใกล้เคียงเต็มทุกคนเมื่อหาค่าอำนาจจำแนกจะมีค่าเป็น 0 หรือเข้าใกล้ 0 ดังนั้น ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ควรมีค่าเท่ากับ 0 สมนึก ภัททิยธนี (2540 : 213 – 217) ได้เสนอแนวความคิดว่า ค่าอำนาจจำแนก คือ ความสามารถของข้อสอบในการจำแนกผู้สอบที่มีคุณลักษณะหรือความสามารถแตกต่างกันออกจากกันได้ การวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อแบบอิงเกณฑ์ มีอยู่ 2 วิธี คือ วิธีที่ 1 การหาค่าอำนาจจำแนก จากผลการสอบสองครั้ง (ก่อนสอนและหลังสอน) กล่าวคือ ให้ผู้สอบทำข้อสอบชุดนั้นก่อนสอน และทำข้อสอบชุดนั้นอีกครั้งหลังสอนเสร็จแล้ว เพื่อดูผลต่างของการ ตอบถูก ซึ่งเป็นค่าอำนาจจำแนกที่เสนอ โดยคริสปิน และเฟลด์ฮูเซน (Kryspin and Feldhuson) เรียกค่าอำนาจจำแนกดังกล่าวว่า ดัชนี เอส (S-Index หรือ

Sensitivity Index) อำนาจจำแนกของข้อสอบ ในที่นี้จึงหมายถึง ผลต่างระหว่างอัตราส่วนของจำนวนคนหลังสอบตอบถูกกับอัตราส่วนของจำนวนคนก่อนสอบตอบถูก

ศรวาท ทองนุ (2550 : 102-104) ได้กล่าวไว้ว่า การวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายชื่อแบบอิงเกณฑ์ จะมุ่งเน้นการหาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบเพียงอย่างเดียว เนื่องจากเป็นข้อสอบที่ต้องเน้นความสามารถในการวัดตามจุดประสงค์นั้นอย่างแท้จริง จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาค่าความยาก เพราะแม้จะเป็นข้อที่ง่ายหรือยากก็ไม่ถือว่าเป็นข้อสอบที่ไม่ดี ซึ่งมีหลายวิธี และได้กล่าวถึง 2 วิธี คือ การหาค่าอำนาจจำแนกจากผลการสอบสองครั้ง (ก่อนสอบและหลังสอบ) และจากผลการสอบครั้งเดียว (หลังสอบ) แต่ละวิธีมีรายละเอียด ดังนี้

วิธีที่ 1 การหาค่าอำนาจจำแนก จากผลการสอบสองครั้ง (ก่อนสอบและหลังสอบ) เป็นวิธีหาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบที่เสนอโดยคริสปีนและเฟลด์ฮูเซน (Kryspin and Feldhuson) เรียกค่าอำนาจจำแนกดังกล่าวว่า คัดชนี เอส (S-Index หรือ Sensitivity index) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$S = \frac{R_{\text{pos}} - R_{\text{pre}}}{N}$$

เมื่อ S แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

R_{pos} แทน จำนวนคนที่ตอบถูกหลังสอบ

R_{pre} แทน จำนวนคนตอบถูกก่อนสอบ

N แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

วิธีที่ 2 การหาค่าอำนาจจำแนก จากผลการสอบครั้งเดียว (หลังสอบ) เป็นวิธีหาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบที่เสนอโดยเบรนนาน (Brennan) ค่าอำนาจจำแนกที่หาโดยวิธีนี้เรียกว่า คัดชนี บี (B - Index หรือ Brennan index) ซึ่งผู้วิจัยหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบจากผลการสอบครั้งเดียว (หลังสอบ) โดยใช้สูตรตามวิธีนี้ มีสูตร ดังนี้

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

n_1 แทน จำนวนคนรอบรู้ (หรือสอบผ่านเกณฑ์)

n_2 แทน จำนวนคนไม่รอบรู้ (หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์)

U แทน จำนวนรอบรู้ (หรือสอบผ่านเกณฑ์) ตอบถูก

L แทน จำนวนคนไม่รอบรู้ (หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์) ตอบถูก

3. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

ในการหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ จะต้องพิจารณา 2 ลักษณะ คือ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งเป็นการตรวจสอบรายชื่อต่าง ๆ ของแบบทดสอบว่าสามารถเป็นตัวแทนของพฤติกรรม หรือรายชื่อต่าง ๆ ในขอบเขตที่ต้องการจะวัดได้ดีเพียงใด คุณสมบัตินี้จะช่วยให้การแปลคะแนนของข้อสอบมีความหมายยิ่งขึ้น และในแง่ของความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) คำว่า “โครงสร้าง” คือ คุณลักษณะภายในตัวผู้สอบที่แสดงการมีความสามารถ ได้ครบถ้วนในจุดประสงค์ที่วัด โดยข้อสอบนั้น ซึ่งเรียกว่า ผู้รอบรู้ หรือคุณลักษณะที่แสดงถึงการไม่มีคุณสมบัติครบถ้วน ในจุดประสงค์ที่กำลังวัด ซึ่งเรียกว่าผู้ไม่รอบรู้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 246 – 255) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบ อิงเกณฑ์เกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่า เป็นเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตามเนื้อหาหรือวัด ได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง หมายถึงแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่สามารถวัด ได้ตามลักษณะหรือตามทฤษฎีต่าง ๆ ของโครงสร้างนั้น สำหรับวิธีการคำนวณหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ มีวิธีหาได้ ดังนี้

3.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เป็นความเที่ยงตรงที่ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่า ข้อสอบแต่ละข้อนั้น วัดได้ตรงตามจุดประสงค์หรือไม่ ซึ่งคำนวณจากค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Objective Congruence) โดยใช้สูตรของ โรวินเนลลี และแฮมเบิลตัน (Rowinelli and Hambleton, 1977 : 49-60) ผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ของแบบทดสอบตามวิธีนี้ มีสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างตัวชี้วัด สารการเรียนรู้ และข้อสอบ

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3.2 ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion-Related Validity)

ไพศาล วรคำ (2552 : 258) กล่าวว่า ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ เป็นความสอดคล้องสัมพันธ์กัน ระหว่างคะแนนจากเครื่องมือวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับเกณฑ์ภายนอก (Criterion) ที่สามารถใช้วัดคุณลักษณะที่ต้องการนั้นได้

ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 246- 251) กล่าวว่า ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพัทธ์ หมายถึง คุณภาพของเครื่องมือที่เอาผลการวัดของแบบทดสอบไปหาความสัมพันธ์กับเกณฑ์ที่ต้องการ

3.3 ความเที่ยงตรงตาม โครงสร้าง (Construct Validity)

ไพศาล วรรคำ (2552 : 258) กล่าวว่า ความเที่ยงตรงตาม โครงสร้าง หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงตามขอบเขต หรือครบตามคุณลักษณะย่อย ๆ ของสิ่งที่ต้องการวัดที่ระบุไว้ในทฤษฎีเกี่ยวกับคุณลักษณะนั้น ๆ

สุรวาท ทองบุ (2550 : 106) กล่าวว่า ในการหาค่าความตรงตามโครงสร้าง มีหลายวิธี แต่ที่นิยมใช้ คือ วิธีของ คาร์เวอร์ (Carver Method) โดยยึดแนวความคิดที่ว่าผู้ที่เรียนแล้วน่าจะสอบผ่าน ผู้ที่ยังไม่ได้เรียนน่าจะสอบไม่ผ่าน

ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 259) กล่าวว่า ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง หมายถึง คุณภาพของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงตามลักษณะหรือตามทฤษฎีต่าง ๆ ของโครงสร้างนั้น หรือวัดได้ครอบคลุมตามลักษณะของโครงสร้างของแบบทดสอบมาตรฐาน

ความเที่ยงตรง เป็นคุณสมบัติที่สำคัญมากที่สุดของแบบทดสอบ ซึ่งเปรียบเสมือนหัวใจสำคัญของคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลทุกชนิด หากเครื่องมือวัดไม่มีความเที่ยงตรง ผลการวัดที่ได้ไม่ตรงกับคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่ต้องการวัด ผลการวัดย่อม ไม่มีคุณค่าแบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เน้นที่ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเป็นสำคัญ

ผู้วิจัย ได้ใช้สูตรของ โรวินลดี และแฮมเบิลตัน ซึ่งคำนวณจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ในการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบฉบับนี้

4. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสร้างแบบทดสอบเพราะว่า ค่าความเชื่อมั่นเป็นดัชนีที่บ่งชี้ว่าแบบทดสอบนั้นมีคุณภาพหรือไม่ ซึ่งได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ไว้ดังนี้

ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539 : 232) ได้ให้ความหมายความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ว่า เป็นผลของคะแนนที่สอบได้ มีความคงที่ในการจำแนกเป็นผู้รอบรู้หรือไม่รอบรู้ในเรื่องที่สอบ

สมนึก ภักดิ์ขันธ์ (2546 : 226-231) ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์มี

หลายแนวคิด จำแนกเป็น 2 แนวคิด คือ

1. ความเชื่อมั่นที่เป็นการตรวจหาความสอดคล้องในการจำแนกผู้รอบรู้และผู้ไม่รอบรู้ กลุ่มนี้มีความเชื่อว่า แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นจะสามารถจำแนกผู้สอบว่าใครเป็นผู้รอบรู้ (สอบผ่าน) ใครเป็นผู้ไม่รอบรู้ (สอบไม่ผ่าน) ได้อย่างคงเดิม ซึ่งวิธีการพิจารณาความสอดคล้องในการจำแนกผู้รอบรู้กับผู้ไม่รอบรู้ ทำได้ 2 วิธี คือ

วิธีที่หนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบคู่ขนาน 2 ฉบับ ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกัน

วิธีที่สอง โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดิม สอบซ้ำกับนักเรียนกลุ่มเดียวกันทั้ง

2 วิธีนี้ มีวิธีคำนวณ 3 วิธี คือ

1.1 วิธีของคาร์เวอร์ (Carver Method) วิธีนี้เป็นการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ โดยนำแบบทดสอบคู่ขนาน 2 ฉบับ ซึ่งวัดในจุดประสงค์เดียวกัน ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกัน

1.2 วิธีของแฮมเบิลตัน และ โนวิก (Hambleton and Novick Method) วิธีนี้เป็นการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ โดยนำแบบทดสอบคู่ขนาน 2 ฉบับ ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียว หรือใช้แบบทดสอบฉบับเดียว ทดสอบซ้ำกับนักเรียนกลุ่มเดิมก็ได้

2. ความเชื่อมั่นชนิดที่เป็นการตรวจหาความสอดคล้องของคะแนนแต่ละคนที่แปรปรวนจากคะแนนจุดตัด โดยใช้แบบทดสอบ 1 ฉบับ ทดสอบกับนักเรียน 1 กลุ่มครั้งเดียว ซึ่งมีวิธีคำนวณหลายวิธี คือ

2.1 วิธีของลิวิงสตัน (Livingston Method) วิธีนี้นำแบบทดสอบอิงเกณฑ์หนึ่งฉบับไปทดสอบกับนักเรียนครั้งเดียวสามารถนำผลการสอบไปคำนวณจากสูตร ได้ดังนี้

$$r_{cc} = \frac{\sigma^2(KR.20) + (\mu - KC)^2}{\sigma^2 + (\mu - KC)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์
	σ^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบอิงเกณฑ์
	K	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	C	แทน	สัดส่วนของเกณฑ์ที่ผ่าน
	μ	แทน	คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบอิงเกณฑ์
	KR.20	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่หาจากสูตร KR.20

2.2 วิธีของโลเวท (Lovett method) วิธีนี้นำแบบทดสอบอิงเกณฑ์ฉบับเดียว ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียว เพียงครั้งเดียวสามารถนำผลมาวิเคราะห์ หากความเชื่อมั่นได้จากสูตร ดังนี้

$$r_{cc} = \frac{K \sum x_i - \sum x_i^2}{\{(K-1) \sum (x_i - c)^2\}}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์
	K	แทน	จำนวนข้อสอบ
	$\sum x_i$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum x_i^2$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	x_i	แทน	คะแนนของนักเรียนแต่ละคน
	c	แทน	คะแนนจุดตัดของแบบทดสอบอิงเกณฑ์

ในระหว่างสองวิธีตามแนวคิดนี้ จะเห็นว่าวิธีของลิวิงสตันยังคงอาศัยค่าความเชื่อมั่นของสูตรของ Kuder - Richardson (KR-20) ซึ่งถือว่าเป็นการคำนวณค่าความเชื่อมั่นตามแนวอิงกลุ่ม แต่ถ้าใช้วิธีของโลเวท จะพิจารณาเฉพาะค่าความแปรปรวนของคะแนนแต่ละคนจากคะแนนจุดตัดเท่านั้น

จากการศึกษาข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักการศึกษาหลายท่าน ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ มีวิธีการทำได้หลายวิธี ซึ่งในการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยในแนวอิงเกณฑ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้วิธีของลิวิงสตัน (Livingston Method)

ปัจจัยที่มีผลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ญาณัจฉรา สุคนธ์ (2551 : 34) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ดังนี้

1. ความยาวของแบบทดสอบ แบบทดสอบที่มีจำนวนข้อสอบมากและมุ่งวัดเนื้อหาเดียวกัน จะมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบทดสอบที่มีจำนวนข้อสอบน้อย เนื่องจากสามารถวัดได้ครอบคลุมมากกว่าหรือกล่าวได้ว่าแบบทดสอบนั้นมีความเที่ยงตรงนั่นเอง ดังนั้นความเที่ยงตรงของแบบทดสอบจึงส่งผลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วย

2. การกระจายของคะแนน แบบทดสอบที่คะแนนมีการกระจายมากแสดงว่า ผู้เรียนมีความสามารถแตกต่างกันมาก ความเชื่อมั่นจะสูงกว่าแบบทดสอบที่มีการกระจายน้อย

3. ความยากของข้อสอบ หากข้อสอบยากหรือง่ายเกินไป มีผลต่อการกระจายของคะแนน คือ คะแนนมีการกระจายน้อยจะส่งผลให้ความเชื่อมั่นต่ำ

4. ความเป็นเอกพันธ์ของข้อสอบ แบบทดสอบฉบับใดที่ประกอบด้วย ข้อสอบที่มาจากเนื้อหาที่มีความเป็นเอกพันธ์กัน หรือข้อสอบที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันสูง แบบทดสอบฉบับนั้นจะมีค่าความเชื่อมั่นสูงด้วย

5. ความเป็นปรนัย มีลักษณะ คือ ผู้สอบอ่านคำชี้แจงเข้าใจชัดเจนถึงวิธีการตอบ การอ่านข้อสอบเข้าใจตรงกันหรือตรงตามจุดประสงค์ของการถาม และเมื่อตรวจข้อสอบเมื่อใดและใครเป็นคนตรวจก็ตาม คะแนนต้องคงที่หรือเท่ากัน ความเป็นปรนัยเป็นลักษณะที่ดีของแบบทดสอบซึ่งส่งผลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วย

6. อิทธิพลจากการเดาคำตอบของผู้สอบ ทำให้คะแนนที่ได้จากการวัดต่างไปจากความสามารถ ที่แท้จริง จึงเกิดความคลาดเคลื่อนในการวัดซึ่งมีผลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทำให้มีความเชื่อมั่นต่ำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบวินิจฉัย

จากการศึกษางานวิจัยจากเอกสารต่าง ๆ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัย ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.งานวิจัยในประเทศ

สมจิตร หามาดี (2540 : 59-64) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและหาสาเหตุของข้อบกพร่องความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามี 2 กลุ่มกลุ่มแรกเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 810 คน ใช้ในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยอีกกลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 990 คน ใช้เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องทางการอ่านภาษาอังกฤษ การสร้างแบบทดสอบเริ่มจากการให้เติมคำ แล้วนำข้อบกพร่องในการตอบผิดของนักเรียนมาเป็นตัวดวง สำหรับแบบทดสอบวินิจฉัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก แล้วนำไปทดสอบ 3 ครั้ง เพื่อพัฒนาคุณภาพของแบบทดสอบแต่ละฉบับ และครั้งที่ 4 เพื่อวิเคราะห์

ข้อบกพร่องของกลุ่มตัวอย่าง ผลจากการศึกษาพบว่า แบบทดสอบวินิจัยทั้ง 5 ฉบับ มีค่าความยากของข้อสอบ ตั้งแต่ 0.65 - 0.93 ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ ตั้งแต่ 0.02 - 0.64 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวินิจัยทั้ง 5 ฉบับ ซึ่งคำนวณโดยใช้สูตร KR-20 และปรับแก้โดยวิธีหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์มีค่า ตั้งแต่ 0.65 - 0.85 สำหรับเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบ ปรากฏว่า แบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ มีค่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดี ข้อบกพร่องของกลุ่มตัวอย่างเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ คำศัพท์ ส่วนประกอบของประโยค คำคุณศัพท์ คำกริยา และคำสรรพนาม

จินตนา สีนกิง (2542 : 133-137) ทำการศึกษาการสร้างแบบทดสอบวินิจัยทักษะพื้นฐานของความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพ จำนวนสามฉบับ คือ แบบทดสอบคำนาม แบบทดสอบคำสรรพนาม และคำที่แสดงความเป็นเจ้าของ แบบทดสอบคำกริยา คำศัพท์ และแบบทดสอบคำบุพบท การตั้งคำถาม ครั้งนี้เพื่อใช้ค้นหาจุดบกพร่องและสาเหตุของความบกพร่องในทักษะพื้นฐานของความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในกระบวนการสร้างแบบทดสอบครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1,206 คน ในปีการศึกษา 2541 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบวินิจัยฉบับที่ 1 มีค่าความยาก ตั้งแต่ 0.22 - 0.81 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.23 - 0.86 ค่าความเชื่อมั่น 0.77 แบบทดสอบวินิจัยฉบับที่ 2 มีค่าความยาก ตั้งแต่ 0.20 - 0.63 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.30 - 0.82 ค่าความเชื่อมั่น 0.90 แบบทดสอบวินิจัยฉบับที่ 3 มีค่าความยากตั้งแต่ 0.38 - 0.75 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.35 - 0.80 ค่าความเชื่อมั่น 0.92 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาเป็นผู้พิจารณาตรวจสอบ ปรากฏว่า แบบทดสอบวินิจัยทั้งสามฉบับสามารถวัด เรื่อง ทักษะพื้นฐานของความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษได้จริง

อุษา วันเพ็ญ (2545 : 90) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบวินิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบวินิจัยวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ทฤษฎีการตอบสนองข้อสอบ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก ค่าความยากและค่าการเดา และใช้เกณฑ์ที่เหมาะสมของค่าพารามิเตอร์ทั้งสามในการคัดเลือกข้อสอบ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 2,222 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวินิจัย ซึ่งเป็น

แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 11 จุดประสงค์ ทั้งหมด 60 ข้อ แบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพ ดังนี้ มีความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) เท่ากับ 0.5 มีค่าอำนาจจำแนก 0.702-2.441 ค่าความยาก 0.031- 2.492 และค่าการเดา 0.128- 0.294 มีค่าสารสนเทศของแบบทดสอบที่มีแนวโน้มสูงขึ้น ณ ระดับความสามารถ ตั้งแต่ -0.1 ถึง 2.3 และมีค่าสูงสุดที่ระดับความสามารถ 1.2 นั่นคือ แบบทดสอบฉบับนี้มีความเหมาะสมกับนักเรียนที่มีความสามารถปานกลางถึงความสามารถสูง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบวินิจฉัยกับคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางวิชาภาษาอังกฤษในทางบวกมีค่าเท่ากับ 0.407 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สารีย์ เจริญกิจ (2546 : 101-102) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ เพื่อค้นหาข้อบกพร่องในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานประถมศึกษาอำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ มีประชากรจำนวน 2,439 คน และกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2545 สังกัดสำนักงานประถมศึกษาอำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ ที่ใช้ภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น จำนวน 751 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวินิจฉัยการอ่านจับใจความ จำนวน 3 ฉบับ คือ ฉบับที่ 1 ด้านคำ ฉบับที่ 2 ด้านประโยค ฉบับที่ 3 ด้านเรื่องราว ผลการวิจัย พบว่า แบบทดสอบมีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องการ นักเรียนมีความบกพร่องในการอ่านด้านคำ ร้อยละ 79.23 ด้านประโยค ร้อยละ 62.56 และด้านเรื่องราว ร้อยละ 86.67

2. งานวิจัยต่างประเทศ

ลาร์ราบี (Larrabee, 1969 : 931) ได้ทำการศึกษาเรื่องการสร้างและประเมินผลแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะในการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยและประเมินแบบทดสอบที่สร้างขึ้นว่าสามารถชี้ให้เห็นจุดบกพร่องและสาเหตุที่ทำให้นักเรียนประสบความยากลำบากในการอ่าน แบบทดสอบวินิจฉัยที่สร้างขึ้นประกอบด้วยทักษะการอ่าน ดังนี้

1. การแยกและวิเคราะห์คำ ได้แก่ วิภัติ ปัจจัย รากศัพท์ และการเปรียบเทียบคำที่คล้ายคลึงกัน
2. ความ เข้าใจ ได้แก่ การเลือกคำที่มีความหมายถูกต้อง บอกความหมายของประโยคและวลี การเลือกใจความสำคัญของเรื่อง ความหมายของคำศัพท์ และการบอกรายละเอียดที่เกี่ยวข้องและที่ ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องได้

3. ทักษะในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ การรู้จักส่วนประกอบของหนังสือ การเลือกคำตอบที่ถูก ลำดับของตัวอักษร การใช้ดัชนี และการสรุปความ

4. การอ่านคำประพันธ์ ได้แก่ ความเข้าใจลำดับเหตุการณ์ ลักษณะนิสัยของตัวละครและสถานที่เกิดของเรื่องได้

5. การอ่านโดยใช้วิจารณ์ญาณ ได้แก่ การบอกความจริง และสามารถแสดงความคิดเห็น รวมทั้งบอกจุดมุ่งหมายของผู้แต่งได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนเกรด 7, 8 และ 9

ผลจากการวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบปรากฏว่า

1. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ซึ่งหาโดยสูตร KR – 20 อยู่ในเกณฑ์สูง คือ ในเกรด 7 มีค่า ตั้งแต่ 0.68 - 0.86 เกรด 8 มีค่า ตั้งแต่ 0.72 - 0.88 และเกรด 9 มีค่า ตั้งแต่ 0.77 - 0.90

2. ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ซึ่งหาโดยใช้คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะพื้นฐานของไอโอวา (Iowa test basic skill) เป็นเกณฑ์ อยู่ในเกณฑ์สูง คือ เกรด 7 มีค่า ตั้งแต่ 0.45 - 0.70 ในเกรด 8 มีค่า ตั้งแต่ 0.63 - 0.73 และในเกรด 9 มีค่า ตั้งแต่ 0.69 - 0.79

3. ค่าสหสัมพันธ์ภายใน (Inter correlation) ของแบบทดสอบย่อยทั้งห้าฉบับ มีค่าดังนี้ ในเกรด 7 มีค่า ตั้งแต่ 0.74 - 0.69 ในเกรด 8 มีค่า ตั้งแต่ 0.54 - 0.75 และในเกรด 9 มีค่า ตั้งแต่ 0.64 - 0.81

4. การวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อกำหนดค่าความยาก อำนาจจำแนก และผลของตัวลงในข้อสอบแต่ละข้อ จะกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำที่ถือว่า ข้อสอบข้อนั้นใช้ได้

5. แบบทดสอบนี้มีข้อดี คือ ดำเนินการสอบง่าย ไม่กำหนดเวลา ให้คะแนนง่ายและสามารถวินิจฉัยปัญหาในการอ่านได้รวดเร็ว

อิสเมล (Ismail, 1995 : 55) ได้สร้างแบบทดสอบวินิจฉัยวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหา โดยมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาแบบทดสอบสำหรับวินิจฉัยและแก้ไขปัญหในเรื่องการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ แบบทดสอบถูกนำไปใช้กับนักเรียนเกรด 6 ในประเทศมาเลเซีย จำนวน 1,225 คน ผลปรากฏว่า แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงและมีอำนาจจำแนกดี แต่ข้อคำถามอาจจะยากเกินไปสำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อนมาก ๆ ผลจากการวินิจฉัยถูกนำไปใช้ในอนาคต โดยนำแบบทดสอบที่ได้ไปวินิจฉัยนักเรียน สำหรับโรงเรียน

ที่มีชั้นเรียนขนาดใหญ่ และครูผู้สอนไม่สามารถจัดหาแบบทดสอบวินิจฉัยมาประเมินนักเรียนของตนเองได้

เรย์ซ่า (Reysa, 1996 : 57) ได้ทำการวิจัย เพื่อวินิจฉัยรูปแบบการคำนวณที่ผิดในวิชาคณิตศาสตร์ของเด็กที่เป็นโรคสมาธิสั้น และโรคผิดปกติทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบวินิจฉัยวิเคราะห์กระบวนการคิดที่ผิดพลาด ในการคำนวณเรื่องการบวก และลบ โดยคัดแยกเด็กชายตามชนิดของความผิดปกติ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ประกอบด้วยสมาธิสั้น 17 คน เด็กเป็นโรคผิดปกติทางการเรียนรู้ 11 คน เด็กที่เป็นโรคทั้งสมาธิสั้นและผิดปกติทางการเรียนรู้ด้วย 16 คน และเด็กผิดปกติ 15 คน จากนั้นนำเด็ก 4 กลุ่ม เปรียบเทียบ และศึกษาถึงประเภทความผิดพลาดในการคำนวณเรื่อง การบวก การลบ โดยแบ่งเป็น 4 รูปแบบ คือ ผิดเพราะพลังเหลือ วิธีคำนวณผิด ผิดในเรื่องจำนวนจริงและคำตอบผิด ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าทั้ง 4 กลุ่ม มีความแตกต่างกันในรูปแบบการคำนวณที่ผิด คือพบว่า เด็กที่เป็นโรคผิดปกติในการเรียนรู้จะผิดในเรื่อง วิธีคำนวณผิด จำนวนจริงและคำตอบผิดมากกว่าเด็กเป็นโรคสมาธิสั้น และเด็กปกติ และโดยรวมเด็กที่เป็นโรคสมาธิสั้นและเด็กที่เป็นโรคผิดปกติทางการเรียนรู้จะผิดในเรื่องความพลังเหลือมากกว่าเด็กปกติ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า แบบทดสอบวินิจฉัยที่สร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพ สามารถค้นหาจุดบกพร่องในการเรียนของนักเรียนได้ ครูผู้สอนสามารถปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม และตรงจุด ซึ่งเป็นประโยชน์ในการจัดสอนซ่อมเสริม และปรับปรุงการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนได้ทราบข้อบกพร่องของตนเองซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองของนักเรียนอีกด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดต่าง ๆ มาสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อค้นหาข้อบกพร่องทางการเรียนของนักเรียน และเป็นแนวทางในการพัฒนาในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาอื่นต่อไป